

KRVAVÉ TAZENÍ

PRACHMISTŘI – KNIHA DRUHÁ

BRIAN McCLELLAN

KRVAVÉ TAŽENÍ

PRACHMISTŘI – KNIHA DRUHÁ

Brian McClellan

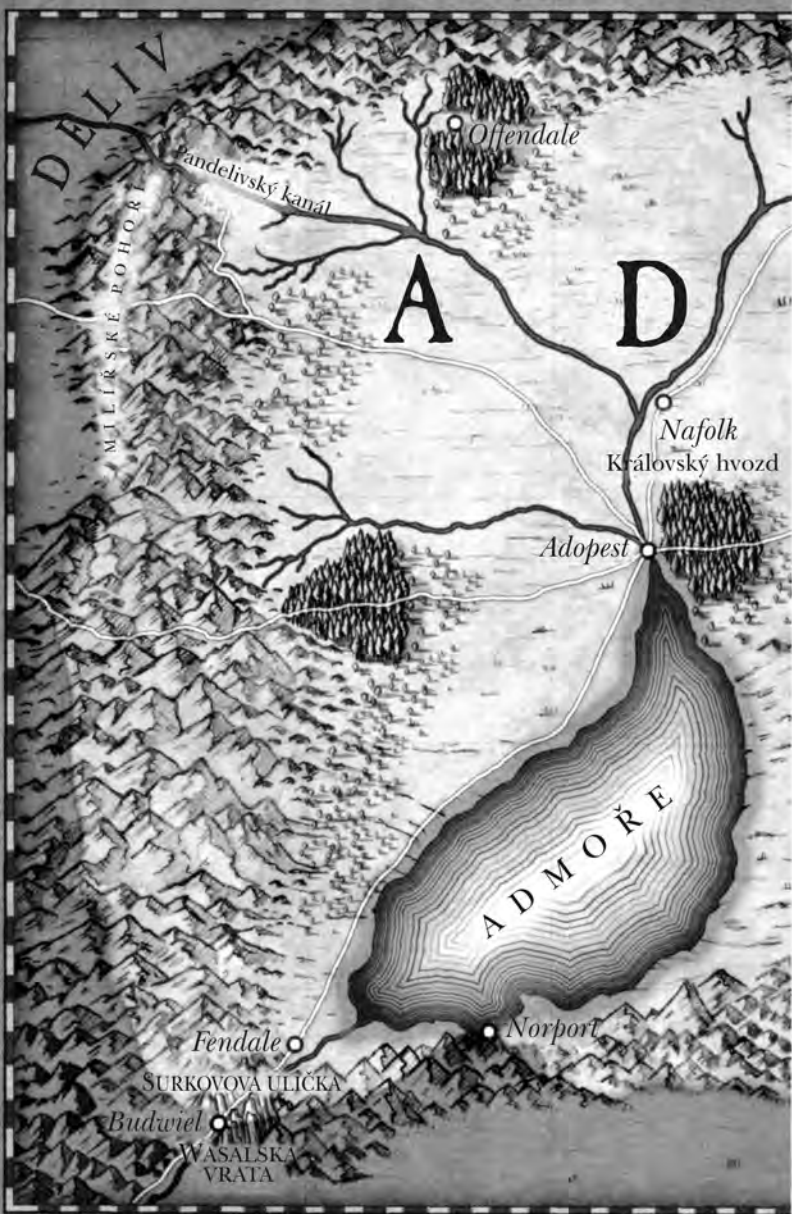
TALPRESS

Copyright © 2014 by Brian McClellan
Translation © 2016 by Dana Krejčová
Cover © Hachette Book Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-622-6

*Jedinečné Michelle,
mé přítelkyni, spolupracovnici
a opravdové lásce*

Jilemanská
univerzita

R

O

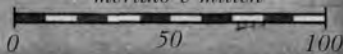
I
N
O
V

KRESIMSKÁ KURGA

JIŽNÍ ŠTÍT

K
E
Z

měřítka v mílích

ADOPEST

MAPA MĚSTA

A OKOLÍ

1. Kírkamshire	8. Pekařov
2. Adomova hradba	9. Smečky
3. Samalská čtvrť	10. Volební náměstí
4. Samalský trh	11. Veřejný archiv
5. Gostaunský maják	12. Centestershire
6. Dwightwickská zvonice	13. Černá ulice
7. Kresimská katedrálá	14. Hruschská třída
16. Odborové ústředí	15. Nebeský palác

SEVERNÍ KEZ

DELIV

Alvation

SEVERNÍ PLANINA

Caminarův hrob

KRESIMÍROVY PRSTY

ADRANSKÉ HORY

ADRO

HUNEDORSKÝ HVOZD

Hune Dora

SURKOVŮV ULIČKA

Budwiel

WASALSKA VRATA

KEZ

měřítka v milcích

0 50

KAPITOLA

1

Adamat nehybně stál uprostřed hustého živého plotu před svým vlastním letním domem a okny se díval na muže v jídelně. Dům měl jedno patro a tři ložnice a stál na samotě v lese. Vedla k němu vyšlapaná cesta. Z města to sem trvalo dvacet minut. Těžko by někdo mohl zaslechnout výstřely.

Nebo křik.

Po jídelně se motali čtyři muži lorda Vetase, popíjeli a karbanili. Dva byli velcí a svalnatí jako tažní koně. Třetí byl střední výšky, z košile mu viselo břicho a z brady hustý černý plnovous.

Ten poslední pak byl jediný, koho Adamat poznal. Měl hranatý obličej a směšně malou hlavu. Jmenoval se Lišák Roja a byl to nejmenší boxer ze skupiny, kterou v Adopestu vedl patron.

Z nezbytnosti byl rychlejší než většina boxerů, ale u diváků nebyl oblíbený a nezápasil často. Adamat nevěděl, co dělá *tady*.

Nicméně věděl, že se bojí o své děti – zvláště svoje dcery – když je měla ve spárech skupinka takových neřádů.

„Seržante,“ zašeptal.

V houští to zašustilo a Adamat zahlédl seržanta Oldricha. Měl výraznou bradu a v matném měsíčním světle byla vidět vyboulenina od žvance tabáku za tváří. „Moji muži jsou na místě,“ oznámil Oldrich. „Jsou všichni v jídelně?“

„Ano.“ Adamat už dům pozoroval tři dny. Celou dobu jen stál stranou a díval se, jak muži hulákají na jeho děti, kouří v jeho domě, sypou všude popel a rozlévají pivo na Fayein parádní ubrus. Znal jejich zvyky.

Věděl, že vousatý tlusťoch zůstává celý den nahoře a hlídá děti. Věděl, že dva ranaři doprovázejí děti ven na latrínu, zatímco Lišák Roja stojí na stráži. Věděl, že nikdo z nich nenechá děti do setmění samotné; teprve pak se pouštěli do nočního karbanu u stolu v jídelně.

A taky věděl, že za celé tři dny nezahlédl ani stopu po své ženě a nejstarším synovi.

Seržant Oldrich mu vtiskl do ruky nabitou pistolí. „Vážně chcete jít první? Moji muži jsou dobří. Nedovolí, aby se dětem něco stalo.“

Adamat mu chtěl připomenout, že děti jsou už tak jako tak rukojmí, ale slova spolkl a uhladil si košili. Obloha byla zatažená, a když teď zapadlo slunce, nic ho těm uvnitř neprozradí. Vyšel z křoví a najednou se mu vybavila noc, kdy ho povolali do Nebeského paláce. Té noci to všechno začalo. V duchu proklel polního maršála Tamáse, že do toho zatahl jej a nakonec i celou jeho rodinu.

Vojáci seržanta Oldricha se spolu s Adamatem plížili přes udusanou cestu směrem k domu. Adamat věděl, že dalších osm jich je za domem. Celkem šestnáct mužů. Byli v přesile. Měli na své straně moment překvapení.

Jenomže ranaři lorda Vetase měli Adamatovy děti.

Adamat se u předních dveří zarazil. Adranští vojáci, jejichž

tmavomodré uniformy byly ve tmě téměř neviditelné, zaujali místa pod okny do jídelny, muškety připravené. Adamat se zadíval na dveře. Tenhle dům vybrala Faye místo jiného blíž k městu částečně kvůli těm dveřím. Byly dubové, na železných pantech. Měla pocit, že pevné dveře zajistí její rodině bezpečí.

Nikdy neměl to srdce jí říct, že rám je prožraný červotoči. Vlastně ho chtěl od začátku nechat vyměnit.

Ted' se napřáhl a kopl pravou nohou do dveří vedle kliky.

Zetlelé dřevo se po nárazu rozletělo. Adamat vpadl do vstupní haly, zvedl pistoli a zahrnul za roh.

Všichni čtyři rváči se pohnuli. Jeden z hromotluků se rozběhl k zadním dveřím vedoucím na schodiště. Adamat namířil, vypálil a muž se zhroutil.

„Ani hnout!“ štěkl Adamat. „Jste obklíčení!“

Zbývající rváči na něj zírali jako přimražení. Podívali se na jeho prázdnou pistoli a okamžitě se na něj vrhli.

Okno rozbila salva z mušket a místnost zasypaly střepy jako jíní. Zbývající rváči šli k zemi. Kromě Lišáka Roji. Ten s tasebným nožem klopýtal k Adamatovi a do rukávu se mu vsakovala krev.

Adamat si přehodil pistoli v ruce a praštil Roju pažbou po hlavě.

A tak to všechno skončilo.

Do jídelny se nahrnuli vojáci. Adamat se kolem nich protlačil a vystřelil ke schodům. Nejdřív se podíval do dětských pokojů, ale byly prázdné. Nakonec vpadl do hlavní ložnice. Rozrazil dveře s takovou silou, že málem vypadly z pantů.

Děti se choulily v úzkém prostoru mezi postelí a stěnou. Starší sourozenci objímali mladší a chránili je v náručí, nakolik to jen šlo. Na Adamata civělo sedmero vyděšených očí. Jedno z dvojčat plakalo, bezpochyby kvůli práskání mušket. Po ba-

culatých tvářičkách se mu hrnuly slzy. Druhý chlapec plaše vystrčil hlavu ze skrýše pod postelí.

Adamat si oddechl úlevou a padl na kolena. Děti byly naživu. I jemu vyhrkly slzy, jak se na něj všechny vrhly. Sahaly mu na obličej a on rozpřáhl ruce, co nejvíc jich objal a přitáhl si je k sobě.

Utíral si slzy. Nehodilo se, aby plakal před dětmi. Zhluboka se nadechl, aby se vzpamatoval, a řekl: „Jsem tady. Už jste v bezpečí. Přišel jsem s muži polního maršála Tamáse.“

Následovalo druhé kolo šťastných vzlyků a objímání, než dokázal nastolit pořádek.

„Kde je matka? Kde je Josep?“

Faniš, druhá nejstarší, mu pomohla děti utiřit. „Astrit odvedli před pár týdny,“ řekla a roztřeseně se tahala za dlouhý černý cop. „Minulý týden přišli a vzali mámu a Josepa.“

„Astrit je v pořádku, o tu se nebojte,“ uklidňoval je Adamat. „Neříkali, kam mámu s Josepem odvádějí?“

Faniš zavrtěla hlavou.

Adamatovi pokleslo srdce, ale nedal na sobě nic znát. „Nebližili vám?“ Nejvíc se bál o Faniš. Bylo jí čtrnáct, vlastně už byla skoro dospělá. Ramena pod tenkou noční košilkou měla nahá. Adamat pátral po podlitinách a oddechl si, když žádné nenašel.

„Ne, tati,“ odpověděla. „Slyšela jsem, jak se baví. Chtěli, ale...“

„Když odváděli mámu a Josepa, přišel sem jeden pán. Jméno jsem nezaslechla, ale byl oblečený jako urozený člověk a mluvil velice potichu. Řekl jim, že pokud se nás dotknou, dokud jim nedá svolení, tak je...“ Odmlčela se a zbledla.

Adamat ji poplácal po tváři. „Byla jsi velice odvážná,“ ujišťoval ji laskavě. V duchu ale pěníl. Až by mu nebyl k ničemu, Vetas by své rváče na jeho děti vypustil bez váhání.

„Já je najdu,“ sliboval. Znovu dceru poplácal po tváři a vstal. Jedno z dvojčat ho popadlo za ruku.

„Nechod' pryč,“ zaprosil hoch.

Adamat mu setřel slzy. „Hned se vrátím. Zůstaňte s Faniš.“ Adamat se vymanil ze sevření dětí. Musel ještě zachránit jednoho potomka a manželku – musel vyhrát další bitvy, než budou všichni opět v pořádku spolu.

Seržanta Oldricha našel před ložnicí. Uctivě tam čekal s kloboukem v ruce.

„Odvedli Faye a nejstaršího syna,“ vysvětlil mu Adamat. „Ostatní děti jsou v pořádku. Je někdo z těch zvířat naživu?“

Oldrich mluvil tiše, aby ho děti nezaslechly. „Jeden schytl kulku do oka, druhý do srdce. Byla to šťastná salva.“ Poškrábal se zezadu na hlavě. Oldrich rozhodně nebyl starý, ale vlasy nad ušima už mu šedivěly. Líce měl zarudlé od přívalu vzrušení. Hlas měl však vyrovnaný.

„Příliš šťastná,“ zavrčel Adamat. „Potřeboval jsem jednoho z nich naživu.“

„Jeden naživu je,“ sdělil mu Oldrich.

Když Adamat dorazil do kuchyně, našel tam Roju, krvácejícího z ran na rameni a na boku. Seděl na kuchyňské židli s rukama svázanýma za zády.

Adamat si ze stojanu na deštníky vzal hůl. Roja se zle mračil do podlahy. Byl boxer, zápasník. Nepůjde k zemi snadno.

„Máš štěstí, Rojo,“ utrousil Adamat, ukazuje holí na jeho rány. „Tohle bys mohl přežít. Pokud tě někdo rychle ošetří.“

„My se známe?“ frkl Roja. Špinavou plátěnou košili měl zacákanou krví.

„Ne, neznáme. Ale slyšel jsem o tobě, viděl jsem tě bojovat. Kde je Vetas?“

Roja natáhl krk, až mu zalupalo v kloubech. V očích měl vyžívavý pohled. „Vetas? Toho neznám.“

Pod hranou nevědomostí však Adamat zachytil náznak, že mu to jméno není neznámé.

Opřel mu hůl o rameno, těsně vedle střelné rány. „Tvůj zaměstnavatel.“

„Vyliž si,“ ucedil Roja.

Adamat zatlačil. Cítil, že kulka je stále v ráně, hned vedle kosti. Roja se svíjel. K jeho cti bylo třeba říci, že nevydal ani hlásku. Pokud měl být boxer dobrý, musel se naučit přijímat bolest.

„Kde je Vetas?“

Roja neodpověděl. Adamat přistoupil blíž. „Chceš se dožít rána, vid’?“

„On je mnohem horší, než na co se ty kdy vzmužješ,“ odsekl Roja. „Kromě toho, já nic nevím.“

Adamat couvl a obrátil se k Rojovi zády. Oldrich popošel blíž a následovala rána pažbou muškety do břicha. Adamat nechal výprask chvíli pokračovat, než se vrátil a Oldricha odvolal.

Roja vypadal, jako by prošel pár kol se SouSmithem. Předklonil se a vyplivl krev.

„Kam odvedli Faye?“ *Pověz mi to*, prosil v duchu. *Kvíli sobě, jí i mně. Pověz mi, kde je.* „A ten chlapec, Josep? Kde je?“

Roja plivl na podlahu. „To seš ty, co? Taťka těch blbejch fakanů?“ Nečekal, až Adamat odpoví. „Chystali jsme se je všechny vojet. Začali bysme těma nejmenšíma. Vetas nás nenechal. Ale tvoje stará...“ Roja si olízl rozbité rty. „Ta byla vochoťná. Myslela si, že když nás veme všechny, budem na děcka hodný.“

Oldrich přistoupil a praštil ho pažbou přes obličej. Rojovi to trhlo hlavou do strany, až přidušeně vyjel.

Adamat se celý třásl vztekem. Ne Faye. Ne jeho krásná manželka, přítelkyně, partnerka, jeho důvěrnice a matka jeho dětí. Když se Oldrich znovu chystal Roju udeřit, Adamat zvedl ruku.

„Ne,“ zarazil ho. „To je pro něj jenom obyčejný den. Přines-
te mi lucernu.“

Popadl Roju zezadu za krk, stáhl ho ze židle a vyvlekl ho
zadními dveřmi ven. Roja klopýtal v přerostlých růžových ke-
řích. Adamat ho zvedl za zraněné rameno a postrčil před sebe.
Směrem k latríně.

„Děti držte uvnitř,“ nakázal Oldrichovi, „a přiveďte mi pár
mužů.“

Latrína byla dost široká na dvě sedátka, což bylo v domác-
nosti s devíti dětmi nezbytné. Adamat otevřel dveře a dva
Oldrichovi vojáci mezitím drželi Roju. Adamat si vzal od Old-
richa lucernu a posvítíl dovnitř, aby Roja dobře viděl.

Popadl prkénko, zakrývající otvory, a hodil ho na zem. Smrad
byl odporný. I po západu slunce lezly po stěnách mouchy.

„Tu díru jsem kopal sám,“ vysvětloval Adamat. „Je osm stop
hluboká. Už před lety jsem měl vykopat jinou, a rodina ji
poslední dobou hodně používala. Byli tu celé léto.“ Posvítíl do
otvoru a přehnaně zafrkal. „Skoro plná,“ poznamenal. „Kde
je Vetas? Kam odvedli Faye?“

Roja ohrnul nos. „Běž do Jámy.“

„Tam už jsme,“ opáčil Adamat. Popadl Roju za krk a přinutil
ho vstoupit na latrínu. Místa tu bylo sotva dost pro oba. Roja
se vzpíral, ale Adamata poháněl vztek. Zezadu Rojovi podkopl
kolena a strčil mu hlavu do otvoru.

„Pověz mi, kde jsou,“ sykl.

Žádná odpověď.

„Pověz!“

„Ne!“ Rojův hlas se rozléhal pod sedátkem latríny.

Adamat zatlačil na jeho hlavu. Ještě pár palců a Roja skončí
obličejem v lidských výkalech. Adamat se sám dávil odporem.
Bylo to kruté. Nelidské. Ale to bylo držení něčí manželky a dětí
jako rukojmí také.

Roja se čelem dotkl hoven a vzlykl.

„Kde je Vetas? Znovu se ptát nebudu!“

„Já to nevím! Nic mi neřekl. Jenom mi zaplatil, abych děčka udržel tady!“

„Jak ti platil?“ Adamat slyšel, jak Roja zvrací; celý se otrásal.

„Kranovýma bankovkama.“

„Jsi jeden z patronových boxerů. Ví o tom něco on?“ chtěl vědět Adamat.

„Vetas říkal, že nás doporučili. Nikdo nás nenajme na práci, pokud to patron předem neschválí.“

Adamat zaskřípal zuby. Patron. Hlava adranského podsvětí a člen Tamásovy rady. Jeden z nejmocnějších lidí v Adru. Pokud věděl o lordu Vetasovi, mohlo by to znamenat, že celou dobu byl zrádce on.

„Co ještě víš?“

„Promluvil jsem s ním sotva dvacet slov,“ bránil se Roja. Přerušovaně lupal po dechu a tekly mu slzy. „Víc toho nevím!“

Adamat ho praštil do týla. Roja podklesl, ale nebyl úplně v bezvědomí. Adamat ho zvedl za opasek a po hlavě ho strčil do toho sajrajtu. Znovu ho zvedl a zatlačil. Roja se zmítal a kopal, jak se snažil dýchat v moči a výkalech. Adamat ho chytil za kotníky a nacpal ho do otvoru.

Obrátil se a odešel. Vzteky nedokázal jasně myslet. Za to, čím kvůli němu musela jeho žena a děti projít, hodlal Vetase zničit.

Oldrich stál se svými muži opodál. Dívali se, jak se Roja topí ve špíně. Jeden z vojáků vypadal v matném světle lucerny nezdravě. Další pochvalně přikyvoval. Rozhostilo se ticho a Adamat slyšel cvrčky.

„Nechcete se ho zeptat na víc věcí?“ otázal se Oldrich.

„Sám řekl, že už toho víc neví.“ Adamatovi se obrátil žaludek. Ohlédl se na kopajícího Roju. Před očima se mu objevil

obrázek, jak se Roja vrhá na Faye, a málem se zarazil. „Vytáhněte ho, než se utopí,“ přikázal nakonec Oldrichovi. „A pak ho pošlete do nejhlubšího uhelného dolu, jaký u horských stráží najdete.“

Adamat si v duchu přísahal, že až Vetase chytí, zatočí s ním mnohem hůř.

KAPITOLA

2

Polní maršál Tamás stál nad jižní bránou Budwielu a obhlížel kezkskou armádu. Hradba vymezovala nejjižnější bod Adra. Kdyby před sebe hodil kámen, dopadl by už na kezkskou půdu a možná by se skutálel ze svahu Velké severní silnice až ke kezkským hlídkám na kraji tábora.

Po stranách se zvedala Wasalská vrata – dva pět set stop vysoké útesy rozdělené vodou, která už tisíce let vytékala z Admoře, vyhloubila Surkovovu uličku a napájela obilná pole Jantarové planiny severního Kezu.

Kezkské vojsko opustilo kouřící trosky Jižního štítu teprve před třemi týdny. Oficiální zprávy odhadovaly, že ve vojsku, které oblehlo Korunu, bylo dvě stě tisíc vojáků a k tomu markytáni, kteří počet nafoukli téměř na tři čtvrtě milionu.

Tamásovi zvědové hlásili, že celkem je tady Kezů přes milion.

Tamás se v duchu takového čísla děsil. Svět neviděl takhle velkou armádu od válek za pohromy před více než čtrnácti sty

lety. A nyní byla tady, na jeho prahu, a snažila se mu sebrat jeho zemi.

Tamás by každého nového vojáka na hradbách snadno poznal podle toho, jak při pohledu na kezskou armádu hlasitě zalapal po dechu. Cítil strach svých mužů. Očekávání. Děs. Tohle nebyla Koruna, hrad, který snadno udrželo pár kumpání. Tohle byl Budwiel, obchodní město čítající několik set tisíc lidí. Hradby byly ve špatném stavu a bylo tu příliš mnoho příliš širokých bran.

Tamás nedovolil, aby se mu strach objevil v obličejí. Neodvážil se. Skrýval taktické obavy; hrůzu, jakou cítil při pomyšlení, že jeho jediný syn leží v Adopestu v hlubokém kómatu; bolest v noze, která ho stále trápila i přes léčivou moc jednoho boha. Dával na sobě znát pouze opovržení nad troufalostí kezkých velitelů.

Na kamenném schodišti za ním zazněly kroky a k Tamásovi se brzy připojil generál Hilanska, velitel budwielského dělostřelectva a druhé brigády.

Hilanska byl asi čtyřicetiletý, nesmírně tělnatý muž, veterán z gurlišských tažení. Před deseti lety odvoděl a ještě před tím přišel o levou paži v rameni, když mu ji před třiceti lety utrhla dělová koule, když ještě nebyl ani kapitán. Nikdy nedovolil, aby ruka či nadváha ovlivnily jeho výkon na bojišti, a už tím si vysloužil Tamásův obdiv. Nemluvě o tom, že jeho dělostřelecké osádky dokázaly ustřelit hlavu útočícímu kavaleristovi na osm set kroků.

V generálním štábu, jehož členové byli z větší části vybráni pro své schopnosti a ne pro svůj původ, byl Hilanska pro Tamáse asi tou nejbližší osobou, ač nebyli vyloženě přátelé.

„Už týdny se dívám, jak sem přicházejí, a pořád nad tím nepřestávám žasnout,“ poznamenal Hilanska.

„Nad jejich počty?“ zeptal se Tamás.

Hilanska se vyklonil přes korunu hradby a plivl. „Nad jejich disciplínou.“ Vyndal z opasku dalekohled, nacvičeným švihem ho roztáhl a zvedl si ho k oku. „Všechny ty zatracené bělostné stany vyrovnané do řad, kam až oko dohlédne. Vypadá to jako model.“

„Postavit půl milionu stanů do řady ještě neznamená, že je vojsko disciplinované,“ poznamenal Tamás. „Už jsem s kezkými veliteli pracoval. V Gurle. Udržují muže v poslušnosti strachem. To znamená čistý, pěkný tábor, ale když se vojska srazí, nemají v páteři ani žďibec oceli. Zlomí se při třetí salvě.“ *Ne jako moji muži*, pomyslel si. *Ne jako adranské brigády*.

„Doufám, že máš pravdu,“ zabručel Hilanska.

Tamás sledoval kezké hlídky obcházející půl míle od nich, hezky na dostřel Hilanského děl, ale nestálo to za vystřílenou municí. Hlavní voj tábořil o dvě míle dál. Jejich důstojníci se ale víc obávali Tamásových prachmistrů než Hilanského kanonů.

Tamás sevřel okraj kamenné zdi a otevřel třetí oko. Zavalila ho závař, než jasně uviděl do jina. Svět získal pastelovou záři. V dálce byla světla, mihotala se jako ohně nepřátelských patrol za noci – záře kezkých privilegovaných a hlídačů. Tamás zase třetí oko zavřel a přetřel si spánky.

„Stále na to myslíš, co?“ zeptal se Hilanska.

„Na co?“

„Na invazi.“

„Invazi?“ Tamás se ušklíbl. „Musel bych být blázen, abych vytáhl do útoku proti desetkrát většímu vojsku.“

„Máš ten výraz, Tamási,“ podotkl Hilanska. „Jako pes taha-
jící za řetěz. Znáš tě už dlouho. Nikdy ses netajil tím, že pokud by se ti naskytla příležitost, tak bys do Kezu vpadl.“

Tamás se zadíval na hlídky. Kezké vojsko bylo tak daleko, že bylo téměř nemožné přistihnout je nepřipravené. Terén neposkytoval dobrý úkryt pro noční útok.

„Kdybych tam dostal sedmou a devátou a dokázali jsme je překvapit, prošel bych srdcem jejich armády a zpátky do Budwielu dřív, než by zjistili, co se děje,“ poznamenal Tamás tiše. Při tom pomýšlení se mu rozbušilo srdce. Kezy nesměl podceňovat. Měli přesilu. Stále měli pár privilegovaných, i po bitvě u Koruny.

Nicméně Tamás věděl, co jeho nejlepší brigády dokážou. Znal kezkou strategii a znal i jejich slabiny. Kežští vojáci byli odvedenci z ohromného zástupu rolníků. Jejich důstojníci byli šlechtici, kteří si svůj důstojnický patent koupili. Ne jako jeho muži, vlastenci, lidé z oceli.

„Pár mých hochů se vydalo na výzvědy,“ prohodil Hilanska.

„Opravdu?“ Tamás potlačil podráždění, že ho někdo vytrhuje z přemýšlení.

„Víš o budwielských katakombách?“

Tamás zabručel. Katakomy se táhly pod Západním sloupem, jednou ze dvou skal tvořících Vrata. Jeskyně, používané k ukládání budwielských mrtvých, byly částečně dílem přírody, částečně jim napomohla lidská ruka.

„Vojáci tam nesmějí,“ namítl Tamás a nepodařilo se mu zcela potlačit vyčítavý tón.

„Svoje hochy zvládnou, ale možná se rád dozvíš, co objevili, než jsem je dal zmrskat.“

„Pokud neodhalili kezké špiony, tak to těžko bude něco užitečného.“

„Něco lepšího,“ prohlásil Hilanska. „Našli cestu, kudy se můžeš se svými muži vydat za Kezy.“

Tamásovi poskočilo srdce. „Zaveď mě k nim.“

KAPITOLA

3

Taniel civěl na strop pouhou stopu nad jeho hlavou a počítal, kolikrát se v závěsném lůžku z konopných provazů zhoupel sem a tam. V uších mu zněly gurlišské písňaly, plnicí místnost tichou hudbou.

Tu hudbu nenáviděl. Jako by se mu odrážela v uších, příliš tichá, aby ji slyšel, ale zároveň příliš hlasitá, až z toho skřípal zuby. Někde u desítky přestal počítat houpání sítě a vydechl. Ze rtů mu vyšel teplý kouř a stoupal k drolící se maltě na stropě. Díval se, jak kouř uniká stropem jeho výklenku a vířivě se přesouvá do středu malového doupěte.

V místnosti byl asi tucet podobných výklenků. Dva byly zabrané. Za ty dva týdny, co tu strávil, ještě neviděl, že by se některý z kuřáků zvedl, aby se šel vymočit nebo něco sníst nebo udělat cokoliv jiného, než že bafal z malové dýmky s dlouhou troubelí nebo mával na majitele doupěte, aby mu doplnil kuřivo.

Natáhl se pro vlastní zásobu. Na stolku vedle jeho sítě byl podnos s pár drobků tmavé maly, prázdný měšec a pistole. Nevzpomínal si, odkud se ta pistole vzala.

Posbíral drobků maly do malé, lepkavé kuličky a tu vmáčkl do dýmky. Okamžitě se vzňala a on zhluboka nabral kouř do plic.

„Chceš ještě?“

Přišoural se k němu majitel doupěte. Byl to Gurliš, pleť měl hnědou, ale ne tak tmavou jako Deliv, se světlejším odstínem pod očima a na dlaních. Byl vysoký jako většina Gurlišů, hubený, ohnutý po letech, co se nakláněl do výklenků svého malového doupěte, zatímco je čistil či zapaloval závislákovi dýmku. Jmenoval se Kin.

Taniel sáhl pro měšec a zavrtěl prsty uvnitř, než si vzpomněl, že je prázdný. „Nemám peníze.“ Vlastní hlas mu zněl ochraptěle.

Jak dlouho už tu je? Chvilí se soustředil a usoudil, že asi dva týdny. Důležitější však bylo, jak se sem dostal.

Ne *sem*, do malového doupěte, ale sem do Adopestu. Vzpomínal si na boj na vrcholku Kresimírova paláce, kdy Ka-poel zničila kezkou kabalu, a vzpomínal si, jak tiskne spoušť a dívá se, jak kulka zasahuje boha Kresimíra do oka.

Poté byla jen tma, dokud se neprobudil, pokrytý potem. Ka-poel na něm seděla s čerstvou krví na rukou. Vzpomínal si na těla na chodbě hotelu – vojáci jeho otce s neznámými výložkami na kabátcích. Odešel z hotelu a přiklopýtal sem v naději, že zapomene.

Pochopitelně, pokud si vybavoval tohle, nefungovala mala, jak měla.

„Armádní kabátec,“ řekl Kin a hladil klopu. „Knoflíky.“

Taniel se podíval na kabátec, který měl na sobě. Byl tmavomodrý se stříbrnými lemy a knoflíky. Sebral ho v hotelu. Ne-

byl jeho – byl příliš velký. Na klopě byl připíchnutý prachmistrovský špendlík – stříbrný soudek na prach. Možná *byl* jeho. Zhubl snad?

Kabátec byl především čistý. Tolik si vybavoval. Teď byl pokrytý slinami, kousky jídla a dírkami, jež do něj vypálily uhlíky z maly. Do Jámy, kdy vlastně jedl?

Vytáhl nůž a uchopil jeden knoflík. Zarazil se. Místností procházela Kinova dcera. Měla na sobě zašlé bílé šaty, čisté, přes špínu panující v doupěti. Musela být o pár let starší než Taniel, ale jejích sukní se nedržely žádné děti.

„Líbí se ti moje dcera?“ zeptal se Kin. „Zatančí ti. Dva knoflíky!“ Na zdůraznění zvedl dva prsty. „Mnohem hezčí než ta fatrástanská čarodějnice.“

Kinova žena seděla v koutě a hrála na gurlišské dudy. Něco Kinovi řekla. Chvilí se bavili gurlišsky, pak se Kin obrátil zpátky k Tanielovi. „Dva knoflíky,“ zopakoval.

Taniel odřízl knoflík a vtiskl ho Kinovi do dlaně. *Tanec, jo?* Říkal si, jestli Kin natolik dobře chápe adranské eufemismy, nebo jestli bude jeho dcera opravdu jenom tancovat.

„Možná později,“ zabručel a uložil se do sítě s novou koulí maly velkou jako dětská pěst. „Ka-poel není čarodějnice. Je...“ Odmlčel se a snažil se vymyslet způsob, jak ji Gurlišovi popsat. Myslelo mu to pomalu, mozek mu otupovala mala. „V pořádku,“ vzdal se. „Je to čarodějnice.“

Nacpal si dýmku. Kinova dcera ho pozorovala. On její otevřený pohled opětoval s přivřenýma očima. Byla podle jistých měřítek pěkná. Pro něj příliš vysoká a příliš hubená – jako ostatně většina Gurlišů. Stála tam, koš s prádlem opřený o bok, dokud ji otec nezahnal.

Jak dlouho už neměl ženu?

Ženu? Zasmál se. Kouř mu vycházel nosem. Smích skončil zakašláním, ale od Kina si vysloužil jenom zvědavý pohled. Ne

nějakou ženu. Tu ženu. Vloru. Jak dlouho to bylo? Už dva a půl roku? Tři roky?

Narovnal se a zalovil v kapse pro náboj. Říkal si, kde je asi Vlora teď. Nejspíš stále s Tamásem a zbytkem prachové kabaly.

Tamás bude chtít Taniela zpátky na frontě.

Do Jámy s tím vším. Ať si Tamás přijde hledat ho do Adopestu. Poslední místo, kam by se podíval, by bylo malové doupě.

V kapse žádný náboj nenašel. Ka-poel mu je vybrala. Co ho vytáhla z toho zatraceného kómatu, neměl ani špetku prachu. Mohl by si pro nějaký dojít. Najít kasárna a ukázat jim svůj prachmistrovský špendlík.

Už z pouhého pomyšlení, že by měl vylézt ze sítě, se mu zatočila hlava.

Právě když začal ztrácet vědomí, sestoupila do doupěte Ka-poel. Taniel měl oči zavřené a z úst mu vycházel kouř. Zastavila se a prohlížela si ho.

Byla drobná, s křehkými rysy. Pleť měla bílou, s popelavými pihami a rusými vlasy sotva coul dlouhými. Nelíbily se mu takhle krátké vlasy, vypadala jako chlapec. *Ale s chlapcem by si ji nikdo nespletl*, pomyslel si, když ze sebe shodila dlouhý černý plášť. Pod ním měla bílou košili bez rukávů, kterou sebrala kdoví kde, a obtažené černé kalhoty.

Sáhla mu na rameno. Nevšímal si jí. Ať si myslí, že spí nebo je příliš hluboko v malovém opojení, než aby si jí všiml. Tak to bude lepší.

Jednou rukou mu stiskla nos, druhou mu zacpala ústa.

Vymrštil se, a když ho pustila, prudce se nadechl. „Do Jámy, Poli! Snažíš se mě zabít?“

Usmála se a nebylo to v malovém opojení poprvé, co do těch lahvově zelených očí hleděl s jinými než patričnými myšlenkami. Honem je setřásl. Byla jeho chráněnka. On byl její ochránce. Nebo to bylo obráceně? Na Jižním štítu chránila ona jeho.

Taniel se znovu uložil v síti. „Co chceš?“

Podala mu tlustý svazek papírů svázaných v kůži. Notes. Náhrada za ten, o který přišel na Jižním štítu. Pocítil bodnutí. Kresby za osm let života. Lidí, které znal, z nichž mnozí byli dávno po smrti. Někteří byli přátelé, jiní nepřátelé. Ztráta notesu ho pálila skoro tolik jako ztráta pravé hrušky.

Skoro tolik jako...

Strčil si troubel mezi zuby a prudce zabafal. Zachvěl se, jak mu kouř spálil hrdlo a plíce a pronikal do těla, otupoval vzpomínky.

Když se natáhl pro notes, všiml si, že se mu třese ruka. Rychle ucukl.

Ka-poel přimhouřila oči. Položila mu notes na břicho a přidala i několik tužek. Lepší nástroje na kreslení, než jaké měl dokonce i ve Fatrástě. Ka-poel na ně ukázala a napodobila kreslení.

Taniel zařal ruku v pěst. Nechtěl, aby viděla, jak se mu třese. „No... ne teď, Poli.“

Ukázala znovu, naléhavěji.

Taniel znovu zhluboka vdechl malový kouř a zavřel oči. Po lících se mu koulely slzy.

Cítil, jak mu bere notes a tužky. Slyšel, jak se posouvá stůl. Očekával napomenutí. Ránu. Cokoliv. Když oči otevřel, uviděl její bosé nohy mizející na schodech. Vzápětí byla pryč. Zhluboka se nadechl kouře a otřel si slzy.

Místnost se začala vytrácet do malového opojení spolu s jeho vzpomínkami na všechny ty lidi, které zabil, na všechny přátele, kteří zemřeli. Na boha, jehož viděl na vlastní oči a pak střelil očarovanou kulkou. Na nic z toho nechtěl vzpomínat.

Ještě pár dní v malovém doupěti a bude v pořádku. Zase bude všechno při starém. Ohlásí se Tamásovi a vrátí se k tomu, v čem byl dobrý: k zabíjení Kezů.

Pár hodin po odchodu z budwielských hradeb se Tamás ocitl čtvrt míle pod tisíci tunami kamene. Pochodeň ve tmě poblíkávala a vrhala světlo a stíny na řady hrobů vytesaných do stěn jeskyně. Ze stropu visely stovky lebek v příšerné počtě mrtvým. Tamáse napadlo, jestli takhle náhodou nevypadá stezka do posmrtného života. Ale usoudil, že tam asi bude víc ohně.

Potlačil klaustrofobii, když si připomněl, že zdejší katakomby se používají už tisíc let. Těžko se teď jen tak zbertí.

Tunel ho překvapil svou velikostí. Občas byly sály dost velké, aby se sem vešlo i sto mužů. V nejužším místě by projel i kočár, aniž by si odřel boky.

Dva Hilanskovi dělostřelci navrhli, že půjdou napřed. Nesli si vlastní pochodně a mluvili vzrušeně, až se jejich hlasy rozléhaly ozvěnou, jak procházeli jednotlivými komnatami. S Tamásem držel krok jeho tělesný strážce Olem, ruku položenou na pistoli a podezíravý pohled upřený na dvojici vojáků před nimi. Vzadu šli dva Tamásovi nejlepší prachmistři: Vlora a Andrija.

„Tyhle jeskyně,“ promluvil Olem a přejel prsty po skále, „rozšířili ručně. Ale koukněte na strop.“ Ukázal nahoru. „Nikde žádný stopy po nástrojích.“

„Ty vytesala voda,“ vysvětlil Tamás. „Nejspíš už před tisíci lety.“ Přeletěl pohledem strop a pak sklopil oči k zemi. Cesta se mírně svažovala a místy byly vytesané stupně, ošlapané nohama tisíců poutníků, rodin a kněží, kteří tudy každý rok prošli. Přes stopy používání byly katakomby pusté a prázdné – kněží během obléhání pozastavili pohřby, protože se obávali, že by dělostřelba mohla některé jeskyně zničit.

Tamás si v podobných jeskyních hrával, když jeho otec apatykář pátral každé léto v horách po vzácných bylinách a houkách. Některé jeskynní soustavy vedly neuvěřitelně hluboko

do srdce hor. Jiné náhle končily ve chvíli, kdy to začalo vypadat zajímavě.

Tunel se otevřel do rozlehlé jeskyně. Světlo pochodní už netančilo na stropě a po stěnách, nýbrž mizelo v temnotě. Stáli na kraji jezera, jehož nehybná hladina byla černější než bezměsíčná noc. Jejich hlasy se rozléhaly ve velkém prostoru.

Tamás se zastavil vedle čekajících dělostřelců. Rozlomil v prstech náboj a nasypal si na jazyk prach. Zmocnil se ho prachový trans, přinášející zároveň závrť i projasnění zraku. Bolest v noze zmizela a pramínky světla z pochodní náhle bohatě stačily, aby si mohl jeskyni prohlédnout celou.

Stěny lemovaly kamenné sarkofágy naskládané namátkou na sebe do výšky třiceti i čtyřiceti stop. Prostorou se rozléhalo kapání, zdrojem bylo podzemní jezero. Tamás neviděl jiný východ než ten, kterým právě vstoupili.

„Pane!“ ozval se jeden dělostřelec. Jmenoval se Ludik a držel pochodeň nad jezerem ve snaze odhadnout jeho hloubku.

„Jsme tisíce stop pod Západním sloupem,“ poznamenal Tamás, „a o nic blíž Kezům, než jsme byli. Nelíbí se mi, když mě někdo zavede na podivné místo.“

Ticho jeskyně narušilo cvaknutí kohoutku Olemovy pistole. Vlora s Andrijou stáli za Tamásem s ručnicemi v pohotovosti. Ludik si vyměnil nervózní pohled se svým druhem a ztěžka polkl.

„Vypadá to, že jeskyně končí,“ vysvětloval a ukazoval pochodní přes jezero. „Ale tak to není. Vede to dál a rovnou do Kezu.“

„Jak to víte?“ zeptal se Tamás.

Ludik zaváhal, čekal pokárání. „Protože jsme tamtudy prošli, pane.“

„Ukažte mi to.“

Prošli za dva sarkofágy na druhé straně jezera a sehnuli se

pod římsou, která byla širší, než vypadala. Po chvilce stál Tamás na druhé straně v další jeskyni, jejíž dno se svažovalo dolů do tmy.

Tamás se obrátil k tělesnému strážci vedle sebe. „Pokuste se nikoho nezastřelit, pokud vám neřeknu.“

Olem si pohladil úhledně zastříženou bradku a přeměřil si dělostřelce. „Samozřejmě, pane.“ Ruku z pistole nesundal. Poslední dobou nebyl zrovna dvakrát důvěřivý.

Po hodině opustil Tamás jeskyni a prolezl nějakým křovím a sutí na denní světlo. Slunce už vyšlo nad hory na východě a údolí tonulo ve stínu.

„Všude čisto, pane,“ hlásil Olem a Tamáse podepřel.

Tamás si překontroloval pistole a nepřítomně si nasypal obsah dalšího náboje na jazyk. Stáli v údolí se strmými stěnami na jižních svazích Adranských hor. Podle odhadu byli necelé dvě míle od Budwielu. V tom případě by se dostali kezké armádě do boku.

„Staré říční koryto, pane,“ podotkla Vlora, obcházející menší balvany. „Míří na západ a pak se stáčí k jihu. Čelo údolí zakrývá pahorek. Jsme teď asi půl míle od kezkého pravého křídla, ale nevypadá to, že by se pokoušeli údolí prohlídnout.“

„Pane!“ zavolal kdosi z jeskyně.

Tamás se prudce otočil. Vlora, Olem a Andrija pozvedli ručnice a namířili do tmy.

Objevil se adranský voják. Na rameni měl prýmek a pod ním roh na prach. Byl to svobodník Střelců, Olemovy zbrusu nové kumpanie elitních vojáků.

„Ticho, hlupáku,“ sykl Olem. „Chceš, aby nás slyšeli všichni Kezové?“

Kurýr si setřel pot z čela a zamrkal do jasného dne. „Promiňte, pane,“ řekl Tamásovi. „Ztratil jsem se v té hoře. Generál Hilanska mě za vámi poslal jen chvilku po tom, co jste odešel.“

„O co jde, člověče?“ chtěl vědět Tamás. Funící kurýr, to nebylo dobré znamení. Kurýři nikdy nespěchali, pokud to nebylo nezbytně nutné.

Tamás si přeměřil prudký svah, na němž stáli. „Kolik mužů bychom sem mohli přivést za dva dny, co myslíte?“

„Tisíce,“ řekla Vlora.

„Desetitisíce,“ připojil se Olem.

„Kladivo ze dvou brigád,“ poznamenal Tamás. „A Budwiel bude kovářinou.“

Vlora se tvářila pochybovačně. „To je dost malé kladivo, pane, ve srovnání s tou ohromnou silou tam dole.“

„Potom budeme muset udeřit tvrdě a rychle.“ Tamás si znovu prohlédl údolí. „Vrátíme se. Ať začnou sapéři rozšiřovat tunel. A pošlete sem někoho, aby odházal tu suť. Nechceme, aby náš příchod vyvolal poplach. Až Kezové zaútočí, rozmašírujeme je o brány Budwielu.“

KAPITOLA

4

Nilá seděla na podlaze v kuchyni, dívala se, jak plameny olizují obrovský železný kotel zavěšený nad ohněm, čekala, až začne vřít voda, a říkala si, že existuje jen málo nudnějších věcí.

Ve většině panských sídel by v tuto hodinu vládl klid. Ona měla ticho odjakživa ráda – nehybný noční vzduch, který ji chránil před chaosem služebnického života, když byli pán s paní doma a všude to kypělo činností. Teprve před několika málo měsíci, i když jí to připadalo jako celé roky, byly noci, kdy neznala jiný život než ten, v němž každý týden vařila vodu a prala prádlo pro rodinu vévody Eldaminse a jeho služebnictvo.

Jenomže lord Eldaminse byl mrtvý, jeho sluhové se rozprchli a jeho dům vyhořel. Všechno, co Nilá znala, bylo pryč.

Tady v sídle lorda Vetase v boční ulici uprostřed Adopestu čeleď nikdy nespala.

Někde v tom ohromném domě kdosi křičel. Nilá neroze-

znávala slova, ale poznala rozhněvaný tón. Pravděpodobně privilegovaný Dourford. Byl jedním z poručíků lorda Vetase a tak vzteklého člověka Nila dosud nepotkala. Měl ve zvyku tlouct kuchařky. Všichni v domě se ho báli, dokonce i hromotluční osobní strážci doprovázející lorda Vetase na pochůzkách.

Dourforda se báli všichni kromě lorda Vetase, pochopitelně.

Pokud Nila věděla, lord Vetas se nebál ničeho.

„Jakobe,“ promluvila na šestiletého hochu sedícího vedle ní na podlaze, „podejte mi ten louh.“

Jakob vyskočil, zarazil se a zamračil se na ni. „Kde je?“ zeptal se.

„Támhle pod umyvadlem,“ ukazovala Nila. „V té skleněné nádobě.“

Jakob se prohrabal věcmi pod umyvadlem, než sklenici našel. Popadl ji za víčko a zvedl.

„Opatrně!“ vyhrkla Nila. Už stála vedle něj a vzala ho za ramínka, když mu nádoba vypadla z rukou, jak couval. Nila ji stačila chytit. „Mám vás,“ řekla a zvedla sklenici. Nebyla nijak těžká, jenomže Jakob nebyl právě nejsilnější dítě.

Nila odšroubovala víčko a lžící nabrala dávku louhu na praní.

„Ne,“ pronesla, když Jakob sáhl po otevřené sklenici. „Na to nesmíte sahat. Je to hrozný jed. Prožral by vám ty vaše růžové prstíky.“ Chytila ho za ruku a hravě ho kousla do prstů. „Jako vzteklý pes!“

Jakob se zahihňal a poodešel stranou. Nila položila louh na polici, kam nedosáhl. Neměli by nechávat takové věci v dosahu dětí. I když byl Jakob jediné dítě v domě.

Nila si říkala, jaký by měla život, kdyby byla stále v Eldaminově domě. Na Jakobovy šesté narozeniny přede dvěma týdny by uspořádali oslavu. Služebnictvo by dostalo něco na přílepenou a volné odpoledne k tomu. Vévoda Eldaminse by

se nejspíš opět pokusil Nilu dostat do postele a lady Eldaminse by uvažovala o tom, že ji vyhodí na ulici.

Nilu scházely tiché noci, kdy v Eldaminsově domě prala prádlo. Nescházelo jí pomlouvání a závist mezi čeledí, ani šát-
ravé ruce lorda Eldaminse. Jenomže teď na tom byla ještě hůř.

V domě lorda Vetase.

Odkudsi ze sklepa k ní dolehlo zaječení. Tam měl lord Vetas svůj... pokoj.

„Do Jámy,“ pronesla Nila tiše s očima upřenýma do plamenů.

„Dáma nekleje.“

Nilu ztuhla. Hlas byl tichý, klidný. Klamně mírný, jako hladina oceánu, pod níž krouží žraloci.

„Lorde Vetasi.“ Obrátila se a udělala pukrle před mužem stojícím ve dveřích do kuchyně.

Vetas byl Rosvelean se špinavě žlutou pletí. Stál vzpřímeně, jednu ruku měl strčenou v kapse u vesty, v druhé nedbale držel svou večerní sklenku červeného vína. Na ulici by si ho v jeho bílé košili, tmavomodré vestě a černých kalhotách, které sama pěkně vyžehlila, mohli splést s dobře oblečeným úředníkem či kupcem.

Nilu věděla, že je smrtelná chyba cokoli o lordu Vetasovi předpokládat. Byl to vrah. Sama pocítila jeho ruku na hrdle. Podívala se mu do očí – očí, které jako by viděly všechno naráz – a viděla v nich lhostejnost, s jakou pohlížel na všechny živé tvory.

„Já nejsem dáma, můj pane,“ namítla.

Vetas si ji pozorně prohlížel. Nila měla pocit, jako by ji svlékal. Cítila se jako kus masa na řeznickém špalvu. Děsilo ji to.

A taky ji to hněvalo. Chvíli uvažovala, jestli bude lord Vetas vypadat tak klidně a sebejistě i v rakvi.

„Víš, proč tu jsi?“ zeptal se jí.

„Abych dohlížela na Jakoba.“ Střelila pohledem po chlapci. Ten se na Vetase zvědavě koukal.

„Správně.“ Náhle mu tvář rozštípl úsměv, ale hřejivý výraz nedostoupil až k očím. „Pojď sem, chlapče,“ vyzval Jakoba a poklekl. „No tak, Jakobe. Neboj se.“

Jakobovi jeho výchova šlechtického synka neumožňovala nic jiného než poslechnout. Vykročil k Vetasovi, ale ohlížel se po Nile, aby mu poradila.

Nilu zamrazilo na prsou. Chtěla se vrhnout mezi ně, popadnout rozžhavené železo z ohně a Vetase zahnat. Jeho falešný úsměv ji děsil mnohem víc než obvyklý stoický výraz.

„Jen běžte,“ vypravila ze sebe slabým hláskem.

„Přinesl jsem ti bonbon.“ Vetas chlapci podával pamlsek zabalený v barevném papírku.

„Jakobe, ne...“ začala Nila.

Vetas na ni upřel oči. Nebyla v nich žádná hrozba, žádný pocit. Jen chlad.

„Smíte si to vzít,“ pokračovala tedy Nila, „ale měl byste si to schovat na zítra po snídani.“

Vetas Jakobovi podal bonbon a prohrábl mu vlásky.

Nesahej na něj, ječela Nila v duchu. Přinutila se na Vetase usmát.

„Proč je Jakob tady, můj pane?“ otázala se; protlačila tu otázku skrze svůj strach.

Vetas vstal. „Po tom ti nic není. Umíš se chovat jako dáma, Nilo?“

„No... asi ano. Jsem ale jenom prادلena.“

„Myslím, že jsi víc než to,“ opáčil Vetas. „Každý má schopnost pozvednout se nad své postavení. Přežila jsi rojalistické barikády a pronikla jsi na velitelství polního maršála Tamáse se záměrem zachránit tady Jakoba. A jsi hezká. Nikdo nikdy nevidí víc než krásu, pokud je správně oblečená.“

Nilu by ráda věděla, jak to lord Vetas zjistil o těch roajalistických barikádách. Pověděla mu o Tamásově velitelství, ale... co přesně myslel tou krásou?

„Možná pro tebe budu mít i jiné využití než –“ mávl rukou k Jakobovi a prádlu – „tohle.“

Jakob se soustředěně věnoval pokud možno nenápadnému okusování bonbonu, takže si nevšiml opovržení ve Vetasově hlase. Nile však neuniklo. A už se bála, co asi myslel tím „jiným využitím“.

„Můj pane.“ Znovu udělala pukrle a snažila se nedávat na sobě znát, jak moc ho nenávidí. Klidně by ho zabila v lázni, jak o tom četla v jednom z těch kriminálních románů, jež si v Eldaminově domě půjčovala od majordomova syna.

„Zatím,“ utrousil Vetas. Vyšel na chodbu a nohou podržel otevřené dveře. „Přiveďte ji sem!“ zavolal.

Někdo zaklel. Jakási žena zavřískla vzteky – jako rozzlobená divoká kočka. Z chodby se ozývaly zvuky zápasu a dva Vetasovi tělesní strážci přivlekli tu ženu do kuchyně. Bylo jí něco přes čtyřicet, tělo měla ochablé na nesprávných místech, jak porodila příliš mnoho dětí, a pleť měla plnou vrásek od práce, avšak neopálenou. Kudrnaté vlasy měla stažené do drdolu a váčky pod očima prozrazovaly nedostatek spánku.

Když uviděla Nilu a Jakoba, zarazila se.

„Kde je můj syn?“ plivla po Vetasovi.

„Ve sklepech,“ odušil Vetas, „a nic se mu nestane, pokud budeš spolupracovat.“

„Lháři!“

Vetasovi se na rtech objevil blahosklonný úsměv. „Nilo, Jakobe, tohle je Faye. Není jí dobře a je třeba na ni neustále dohlížet, aby si neublížila. Bude spát s Jakobem. Pomůžeš ji hlídat, chlapče?“

Jakob vážně kývl.

„Hodný kluk.“

„Já tě zabiju!“ plivla po Vetasovi Faye.

Vetas k ní přistoupil a něco jí pošeptal. Ztuhla a z tváří se jí vytratila barva.

„Nuže,“ pronesl Vetas, „Faye převezme tvoje povinnosti, Nilo. Bude prát a pomáhat s Jakobem.“

Nila si se ženou vyměnila pohled. Na její tváři viděla odraz vlastního strachu.

„A já?“ Nila věděla, co Vetas dělá s lidmi, pro něž už nemá využití. Nezapomněla na Jakobovu mrtvou chuť, která odmítla Vetasovi pomáhat s jeho plány.

Vetas náhle přešel kuchyň, popadl Nilu za bradu a obrátil jí hlavu zleva doprava. Vrazil jí palec do úst a ona se ovládla a nekousla ho, když jí prohlížel zuby. Stejně nečekaně zase ustoupil a utřel si ruce do utěrky, jako by právě oceňoval nějaké zvíře.

„Na rukou máš jen málo stop po praní. Pozoruhodně málo, abych byl upřímný. Ráno ti dám nějaké pleťové mléko, budeš se jím natírat každou hodinu. Chceme, aby ty ruce brzy vypadaly měkké jako od šlechtičny.“ Poplácal ji po tváři.

Nila odolala nutkání plivnout mu do oka.

Vetas se předklonil a potichu řekl Jakobovi něco, co Nila nezaslechla. „Tuto ženu,“ pokračoval hlasitěji a ukazoval na Faye, „máš na starosti, Nilo. Jestli se mi znelíbí, odneseš si to ty. Odnese si to Jakob. A věř mi, vím, jak přinutit lidi trpět.“

Vetas ustoupil a usmál se na Jakoba. Ještě hlasitěji dodal: „Myslím, že potřebuješ nové šaty, Jakobe. Líbilo by se ti to?“

„Velice, pane,“ odpověděl chlapec.

„Tak to zítra zařídíme. A taky obstaráme nějaké hračky.“

Podíval se na Nilu, v očích tiché varování, a pak se svými strážci odešel z místnosti.

Faye si upravila šaty, zhluboka se nadechla a přeměřila si

kuchyň. V obličeji se jí svářela směsice pocitů: hněv, panika a strach. Nila se lekla, že popadne pánev a praští ji.

Zajímalo ji, kdo to je. Proč je tady. Očividně další vězeň. Další hráč ve Vetasových plánech. Bude jí moct věřit?

„Jsem Nila,“ představila se. „A tohle je Jakob.“

Faye spočinula pohledem na Nile a zamračeně kývla. „Jsem Faye. A toho parchanta zabiju.“

KAPITOLA

5

Adamat proklouzl bočními dveřmi jedné zchátralé budovy v přístavní čtvrti. Procházel chodbami, míjel tajemníky a účetní a celou dobu se upřeně díval před sebe. Podle jeho zkušeností si nikdo nedovolí zastavit člověka, který ví, kam jde.

Adamat věděl, že ho lord Vetas hledá.

Nebylo těžké si to domyslet. Vetas měl pořád Faye. Pořád měl páku a bezpochyby chtěl, aby byl Adamat mrtvý nebo aby ho měl pod palcem.

A tak se Adamat držel při zemi. Jeho rodinu ochraňovali vojáci polního maršála Tamáse – byla to součást dohody, kterou s ním Adamat uzavřel, aby nemusel skončit na gilotině. Proto teď musel pracovat ze stínů, najít lorda Vetase, odhalit jeho plány a osvobodit Faye, než jí ublíží ještě víc. Pokud je vůbec ještě naživu.

A to by sám nezvládl.

Velitelství Ušlechtilých bojovníků práce byla nízká, ošklivá

cihlová budova kousek od adopestského přístavu. Nevypadala na to, ale byly tu kanceláře největších odborů v celém Devateru. Každá sekce Ušlechtilých bojovníků práce procházela tímto uzlem: bankéři, oceláři, havíři, pekaři, mlynáři a další.

Ale Adamat potřeboval mluvit jen s jediným mužem a nechtěl, aby si ho všimli cestou. Prošel nízkou chodbou na druhém poschodí a zastavil se přede dveřmi. Zvenitř slyšel hlasy.

„Je mi jedno, co si o tom myslíš,“ říkal Ricard Tumblar, hlava celých odborů. „Já ho najdu a přesvědčím ho. Na tu práci je nejlepší.“

„Nejlepší? On?“ ozval se ženský hlas. „Myslíš, že by to žena nezvládla?“

„A ty zatraceně dobře víš proč.“

Ricardovu odpověď Adamat neslyšel, protože za ním zavrzala prkna. Otočil se a uviděl před sebou jakousi ženu.

Vypadala na třicet a něco a rovné plavé vlasy měla stažené do ohonu. Na sobě měla uniformu s volnými kalhotami a nabíranou bílou košilí, jaké nosili lokajové. Ruce měla sepjaté za zády.

Sekretářka. Poslední, co Adamat potřeboval.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“ zeptala se. Mluvila příkře a nespouštěla z Adamata oči.

„A jéje,“ vyhrkl Adamat. „Tohle musí vypadat hrozně. Nechtěl jsem poslouchat, jenom potřebuju mluvit s Ricardem.“

„Sekretářka vás měla nechat v čekárně.“ Vůbec nemluvila, jako by mu věřila.

„Přišel jsem bočními dveřmi,“ přiznal Adamat. *Takže ona není sekretářka?*

„Pojďte se mnou do haly, zařídíme vám schůzku. Pan Tumblar je velice zaneprázdněný.“

Adamat se lehce uklonil. „Schůzku bych si raději nedomlouval. Jenom si potřebuju s Ricardem promluvit. Je to strašně naléhavé.“

„Pane, prosím.“

„Jenom potřebuju mluvit s Ricardem.“

Ztišila hlas – což bylo mnohem hrozivější. „Pokud nepůjďte se mnou, budu vás muset nechat vyvést policií za nedovolené vniknutí.“

„Tak hele!“ Adamat zesílil hlas. Poslední, co chtěl, bylo vyvolat rozruch, ale zoufale potřeboval Ricardovu pozornost.

„Fell!“ houkl z kanceláře Ricard. „Fell! Zatraceně, Fell, co je to za povyk?“

Fell přimhouřila oči. „Jak se jmenujete?“ zeptala se přísně.

„Inspektor Adamat.“

Fellino chování se okamžitě změnilo. Zmizel tvrdý výraz nepřipouštějící námitky. Tiše vzdychla. „Proč jste to neřekl hned na začátku? Ricard vás hledá po celém městě.“ Prošla kolem něj a otevřela dveře. „Přišel za vámi inspektor Adamat, pane.“

„Tak ho nenechávej stát na chodbě! Pošli ho dál!“

Místnost byla přeplněná, ale čistá – pro změnu. Podél stěn se táhly police a uprostřed stál teakový stůl. Ricard seděl za stolem čelem k asi padesátileté ženě. Adamat okamžitě poznal, že je bohatá. Prsteny měla zlaté, s drahými kameny a šaty z nejlepšího mušlínu. Ovívala se pěkným krajkovým vějířem a od Adamata se záměrně odvracela.

„Budeš mě muset omluvit, Cheri,“ prohlásil Ricard. „Tohle je nesmírně důležité.“

Žena se protlačila kolem Adamata a odešla. Adamat uslyšel prásknutí dveří, načež s Ricardem osaměli. Adamat se chtěl zeptat, co to mělo znamenat, ale pak to zavrhl. Ricard by mu klidně mohl vše hodinu vysvětlovat, nebo mu říct, že to bylo soukromé. Adamat si sundal klobouk a kabát a šel se s Ricardem obejmout.

Ricard se posadil za stůl a ukázal na prázdnou židli. Promluvíli oba zároveň.

„Adamate, potřebuji tvoji pomoc.“

„Ricarde, potřebuji tvoji pomoc.“

Oba se zarazili a pak se Ricard rozesmál a pohladil si pleš. „Moji pomoc jsi nepotřeboval celý roky,“ podotkl a zhluboka se nadechl. „Za prvý ti chci říct, jak moc mě mrzí to s Bradýřema.“

Bradýři z Černé ulice. Pouliční gang, který měl mít Ricard na povel, ale oni se pokusili Adamata zabít v jeho vlastním domě. Opravdu to bylo teprve před měsícem? Adamatovi to připadalo jako celé roky.

„Tamás je vyhladil,“ řekl Adamat. „Ti, kteří přežili, hnijí v Šavlozubu.“

„S mým požehnáním.“

Adamat kývl. Nevěřil si natolik, aby se k tématu dál vyjadřoval. Nevinil z toho incidentu Ricarda, ale měl teď mnohem menší důvěru v jeho lidi.

„Faye je pořád mimo město?“ zeptal se Ricard.

Něco se muselo Adamatovi objevit v očích. Ricard byl člověk, který si ze čtení ve tvářích udělal živobytí a věděl, co má v pravou chvíli říct. Vstal a pootevřel dveře. „Fell,“ houkl. „Nechci být rušen. Nikoho nepřijímám. A bude tu ticho.“

Dveře zase zavřel, zastrčil závoru a vrátil se za stůl.

„Pověz mi všechno,“ vyzval Adamata.

Adamat mlčel. Celé dny vedl v duchu boj, jestli má za Ricardem vůbec chodit a co přesně mu má říct. Ne že by mu nevěřil – prostě nedůvěřoval jeho lidem. Lord Vetas měl špehy všude. Jenomže pokud by nemohl věřit ani Ricardovi, tak už neměl nikoho, na koho by se mohl obrátit s prosbou o pomoc.

„Faye s dětmi unesl muž jménem lord Vetas,“ začal. „Drželi je proti jejich vůli, aby si zajistili moji spolupráci. Dával jsem Vetasovi informace o svých hovorech s Tamásem a o mém vyšetřování.“

Ricard se napjal. Ať už čekal cokoliv, tohle nebylo ono. „Ty jsi našel Tamáse?“ A *pořád ještě jsi naživu?* zněla nevyslovená otázka.

„Všechno jsem Tamásovi pověděl,“ přiznal Adamat. „Odpustil mi – prozatím – a poslal mě lovit lorda Vetase. Podařilo se mi zachránit děti, ale Vetas pořád drží Faye a Josepa.“

„Nemůžeš využít Tamásovy vojáky?“

„To bych musel Vetase nejdřív najít. Ale i když ho najdu, nebude to tak snadné. Jakmile Vetas zjistí, kde jsem, bezpochyby mi bude vyhrožovat, že zabije Faye. Musím ho najít nenápadně, stopovat ho a dostat ji z jeho spárů, než na něj sešlu Tamásův hněv.“

Ricard kývl. „Takže ty nevíš, kde je?“

„Je jako duch. Hledal jsem ho, už když mě začal vydírat. On ani neexistuje.“

„Jestli ho nedokážeš najít *ty*, tak pochybuju, že to zvládnou moji lidi.“

„Nepotřebuju, abys ho našel. Potřebuju informace.“ Adamat sáhl do kapsy a vyndal navštívenku, co mu lord Vetas kdysi dal. „Tohle je moje jediné vodítko. Je to staré skladiště nedaleko odtud. Potřebuji o něm všechno zjistit. Komu patří. Komu patří okolní nemovitosti. Kdy ho naposledy prodali. Všechno. Tvoji lidé mají přístup k záznamům, ke kterým se já tak snadno nedostanu.“

Ricard kývl. „No ovšem. Cokoliv chceš.“ Natáhl ruku pro kartičku.

Adamat ho zastavil a stiskl mu ruku. „Tohle je smrtelně vážné. Závisí na tom život mé ženy a mého syna. Jestli si myslíš, že svým lidem nemůžeš věřit, tak mi to prostě řekni a já si to zjistím sám.“ *Nezapomínej, co se stalo s Bradýři*, dodal potichu.

Ricard to zjevně pochopil. „Mám pár lidí,“ prohlásil. „Neboj se. Tohle zůstane tajemstvím.“

„Ještě jedna věc,“ řekl Adamat. „Nějak se do toho zapletli dva lidé, které bys asi nechtěl naštvat.“

Ricard se usmál. „Jestli to není Tamás, tak si neumím představit kdo.“

„Lord Claremont a patron.“

Ricardův úsměv zmizel. „Lord Claremont mě nepřekvapuje,“ přiznal. „Brudansko-gurlišská obchodní společnost se snaží proniknout do odborů, co vznikly. Je mazaný, ale nebojím se ho.“

„Nespěchej tolik. Lord Vetas pracuje pro něj.“ A Vetas drží jeho ženu a syna jako rukojmí. Co se Adamata týkalo, jako by je Claremont držel osobně.

Ricard mávl rukou. „Říkáš, že je do toho možná zapletený patron? Pochopitelně mu nevěřím, ale myslel jsem, že z té zra-
dy jsi ho ty sám očistil.“

„Neočistil jsem ho,“ upřesňoval Adamat. „Jenom jsem zjistil, že Tamáse se snaží zabít Charlemund. Moji rodinu držel jeden z patronových boxerů. Víš, co si myslí o tom, když si jeho boxeři hledají práci jinde – nikdo nepracuje pro někoho jiného bez patronova svolení.“ Což znamenalo, že patron by mohl být spřažený s lordem Claremontem.

„Našlapuj opatrně, příteli,“ varoval ho Ricard. „Vetas se tě možná snaží využít, ale patron klidně podřízne a zakope celou tvoji rodinu.“ Podíval se na navštívenku, již mu Adamat dal, a strčil si ji do kapsy u vesty. „Podívám se na to, neboj se. Ale potřebuju od tebe laskavost.“

„Jakou?“

„Znáš Taniela Dvě kule?“

„Z doslechu,“ odpověděl Adamat. „Jako každý v Devateru. V novinách psali, že po té bitvě kouzel na vrcholku Jižního štítu je v kómatu.“

„Už v kómatu není,“ pronesl Ricard. „Před týdnem se prob-
bral a pak zmizel.“

Adamat nejdřív ze všeho pomyslel na lorda Vetase. Ten člověk pracoval proti Tamásovi. Skočil by po příležitosti zajmout jeho syna. „Nějaké známky násilí?“

Ricard zavrtěl hlavou. „No ano, ale takhle ne. Opustil svoje služební povinnosti dobrovolně. Tamás ho nechal hlídat svými muži, ale moji lidé na něj dohlíželi taky. Že jim všem vyklouzl, je docela zahanbující. Potřebuju ho potichu najít.“

„Chceš ho poslat zpátky?“ zeptal se Adamat. „Nehodlám nějakého prachmistra nutit, aby dělal něco proti své vůli.“

„Ne, jenom mi zjisti, kde je, a dej mi vědět.“

Adamat vstal. „Uvidím, co se dá dělat.“

„A já se ti podívám na toho lorda Vetase.“ Ricard zvedl ruku, aby zastavil případné námitky. „Nenápadně, slibuju.“

Tamás vstoupil do největší budwielské jídelny a málem ho srazil vír lákavých vůní, jež se odtamtud nesly.

Prošel kolem stolů, kde večeřely stovky mužů, a zamířil ke kuchyni. Snažil se přitom nebrat na vědomí kručení v žaludku.

Muže, jehož hledal, bylo těžké přehlédnout: byl velký, tlustý, vyšší než většina ostatních, černé vlasy do pasu měl stažené do culíku a jeho olivová pleť prozrazovala rosveleanské předky. Stál v rohu na špičkách, aby viděl do nejvyšší řady pecí.

Mihály byl oficiálně Tamásův šéfkuchař. Se svým kádrem pomocnic poskytoval jídlo nejvyšší kvality pro celou Tamásovu armádu a dokonce i pro město Budwiel. Lidé ho milovali, vojáci ho uctívali.

No, možná by ho *měli* uctívat.

Byl to znovuzrozený Adom, svatý patron Adra a bratr boha Kresimíra. Takže byl sám také bohem.

Mihály se k němu obrátil a zamával na houf pomocnic, až se kolem něj zvedl oblak mouky.

„Polní maršále!“ zavolal. „Pojďte sem.“

Tamás potlačil podráždění, že si ho povolává jako obyčejného vojáka, a prošel mezi stoly s chlebem.

„Mihály –“

Bůh-šéfkučař ho zarazil. „Polní maršále, jsem tak rád, že jste tady. Musím s vámi probrat nanejvýš důležitou věc.“

Nanejvýš důležitou? Tamás ještě nikdy neviděl Mihályho tak rozrušeného. Předklonil se. *Co by mohlo dělat starosti bohu?* „O co jde?“

„Nemůžu se rozhodnout, co mám zítra připravit k obědu.“

„Pitomče!“ vykřikl Tamás a couvl. Srdce mu bušilo, jako by čekal, že Mihály oznámí, že zítra nastane konec světa.

Mihály si urážky zřejmě nevšiml. „Nevědět, co uvařit, se mi nestalo už celá desetiletí. Obvykle to mám všechno naplánované, ale... omlouvám se, vy se kvůli něčemu zlobíte?“

„Snažím se tady vést válku, Mihály! Kezové klepou Budwielu na dveře.“

„A hlad klepe na moje!“

Mihály byl tak vyvedený z míry, že se Tamás musel sám uklidnit. Položil Mihálymu ruku na rameno. „Muži budou nadšení, ať uvaříte cokoliv.“

„Plánoval jsem ztracená vejce s chřestovými špičkami, lososové filé, skopová žebírka na medu a ovoce.“

„Právě jste vyjmenoval tři jídla,“ podotkl Tamás.

„Tři jídla? *Tři jídla?* To jsou čtyři chody, to sotva stačí na pořádný oběd, a navíc jsem totéž vařil před pěti dny. Který šéfkučař podává stejné jídlo častěji než jednou za týden?“ Mihály si klepal pomoučenými prsty na bradu. „Jak jsem to mohl takhle zvrtnat? Možná je přestupný rok.“

Tamás v duchu napočítal do deseti, aby se nerozčílil – něco, co nemusel udělat od chvíle, kdy Taniel povyrosl. „Mihály, pozítří jdeme do bitvy. Pomůžete mi?“

Bůh znejistěl. „Nebudu nikoho zabíjet, jestli žádáte o tohle,“ prohlásil.

„Můžete pro nás něco udělat? Stojíme proti desateronásobné přesile.“

„Co máte v plánu?“

„Hodlám vzít sedmou a devátou brigádu do jeskyní a zaútočit na Kezy z boku. Až se pokusí zaútočit na Budwiel, rozdrťme je o brány a zaženeme je.“

„To zní velice vojensky.“

„Mihály, prosím vás, soustřeďte se!“

Mihály se přestal rozhlížet po jídelně, jako by pátral po zítřejším jídelníčku, a upřel zrak na Tamáse. „Kresimír byl velitel, Brude byl velitel. Já jsem šéfkuchař. Ale když už se ptáte: tato strategie vypadá vysoce riskantně, se stejně vysokým ziskem v případě úspěchu. Dokonale se k vám hodí.“

„Můžete nám nějak pomoci?“ požádal Tamás mírně.

Mihály se nad tím zamyslel. „Mohu zajistit, že si vašich mužů až do útoku nikdo nevšimne.“

Tamás pocítil úlevu. „To by bylo vynikající.“ Chvilí čekal. „Mihály, vypadáte podrážděně.“

Mihály ho vzal za loket a odtáhl ho do rohu stanu. „Kresimír je pryč.“

„Jistě. Taniel ho přece zabil.“

„Ne, ne. Kresimír je *pryč*, ale necítil jsem ho umírat.“

„Ale celé Devatero to cítilo. Privilegovaný Borbador mi řekl, že když umíral, cítil to každý obdařený a privilegovaný na světě.“

„To nebylo jeho umírání,“ prohlásil Mihály a mával kusem chlebového těsta, který držel v ruce. „To byl jeho protiútok po tom, co ho Taniel střelil do hlavy.“

Tamásovi vyschlo v ústech. „Chcete říct, že Kresimír je stále naživu?“ Privilegovaný Borbador tvrdil, že boha nelze zabít. Tamás doufal, že se mylí.

„Já nevím,“ přiznal Mihály, „a to mi dělá starosti. Vždycky jsem ho dokázal vycítit, i když nás dělila polovina vesmíru.“

„Je teď s kezkou armádou?“ Tamás bude v tom případě muset zrušit všechny plány. Znovu promyslet každý plán. Pokud je Kresimír s kezkou armádou, mohli by být smeteni.

„Ne, není. To bych věděl,“ pravil Mihály.

„Ale říkal jste...“

„Ujišťuji vás, že bych poznal, kdyby byl tak blízko. Kromě toho by neriskoval otevřený střet mezi námi.“

Tamás začal ruce v pěst. Nejistota byla nejhorší částí plánování bitvy. Vždycky ho znervózňovalo, že nemůže naplánovat každou eventualitu, a tohle byla nejistota velká jako bůh. Bude muset pokračovat podle stávajícího plánu a doufat, že Mihályho pomoc při maskování vojáků bude stačit.

„A teď,“ promluvil Mihály, „pokud jsme tohle už vyřídili, potřeboval bych pomoc se zítřejším jídelníčkem.“

Tamás ho šfouchl do prsou. „Vy jste šéfkuchař,“ prohlásil. „Já jsem velitel a musím naplánovat bitvu.“

S tím opustil jídelnu a byl v polovině cesty ke svému velitelskému stanu, než si začal spílat, že cestou nesebral misku Mihályho dýňové polévky.

Ani ne den poté, co ho Ricard poslal hledat Taniela Dvě kule, seděl Adamat zpátky v Ricardově kanceláři v přístavu.

Ricard žvýkal nahrubo ořezanou tužku a civěl na něj. Ta trocha vlasů, co mu zbývala, mu stála na hlavě jako rozvátá kupka sena, a Adamat uvažoval, jestli vůbec mezi jejich schůzkami šel spát. Tedy měl na sobě jinou košili a kabát. Místnost byla cítit kadidlem, spáleným papírem a zkaženým masem. Adamata napadlo, jestli někde pod těmi stohy záznamů neleží nedojedený obložený chleba.

„Včera večer jsi ani nešel domů, vid’?“ zeptal se.

„Jak jsi to poznal?“

„Kromě toho, že vypadáš jako vytažený z Jámy? Nepřezul sis boty. Co tě znám, ještě jsem tě neviděl, že bys měl dva dny po sobě stejný pár.“

Ricard se podíval na své nohy. „To ti neuniklo, co?“ Přetřel si unavené oči. „Neříkej mi, že jsi už Dvě kule našel.“

Adamat zvedl kousek papíru. Na něj napsal adresu malové-ho doupěte, kde našel hrdinu adranské armády, jak se válí v se-belítosti. Podal papírek Ricardovi. Když se pro něj Ricard natáhl, Adamat na poslední chvíli ucukl, jako by si to rozmyslel.

„Dneska ráno jsem v novinách četl něco zajímavého,“ po-znamenal Adamat. Když Ricard nereagoval, vytáhl řečené no-viny a hodil je na stůl. „Ricard Tumblar se uchází o úřad první-ho ministra Adranské republiky,“ přečetl titulek nahlas.

„Aha,“ opáčil Ricard nevzrušeně. „Tohle.“

„Proč jsi mi o tom neřekl?“

„Beztak jsi toho měl dost.“

„Chceš se stát vůdcem naší nové vlády. Tak co do Jámy děláš tady v přístavu?“

Ricard se narovnal. „Postavil jsem novou budovu. Vlastně se zítra stěhujeme. Bude to sice pořád továrenská čtvrť, ale bude to úžasné pro přijímání hodnotářů. Přijdeš se podívat?“

„Mám teď trochu napilno,“ zavrčel Adamat. Když se Ricard zatvářil rozčarovaně, dodal: „Ale později se určitě zastavím.“

„Bude se ti tam líbit. Je to nevkusný. Velkolepý. Ale stylový.“

Adamat frkl. Znal Ricarda, „nevkusné“ zdaleka nevystihovalo daný stav. Hodil noviny Ricardovi na stůl. „Buď jsi poslal míň lidí, aby ho hledali, než jsi mi tvrdil, nebo jsou tví lidé pitomci.“

„Tu adresu neznám.“ Ricard se křenil tak usilovně, až mu zrudly tváře.

Adamat nepřekypoval nadšením. „Po bitvě šli vojáci rovnou

buď domů, nebo za neřestmi. Taniel Dvě kule je kariérní voják, tak jsem vsadil na neřesti. Nejrychlejší způsob, jak je najít za Lidovým dvorem, je jít na severozápad do Gurlišské čtvrti. Byl v šestém malovém doupěti, které jsem prohlížel.“

„Měl jsi štěstí,“ prohlásil Ricard. „To připouštím. Mohl jít kamkoliv. A ty ses prostě podíval nejdřív do Gurlišské čtvrti.“

Adamat pokrčil rameny. Práce vyšetřovatele závisela víc na štěstí, než si byl ochotný přiznat, ale tohle by klientovi nikdy neprozradil. „Je nějaká naděje, že jsi mi našel něco k té adrese, co jsem ti dal včera?“

Ricard se prohrabal papíry na stole. Ve chvílce Adamatovi vrátil Vetasovu navštívenku, na níž přibýlo jméno a adresa napsané tužkou.

„Fell to prověřila osobně,“ sdělil Adamatovi. „Skladiště koupil nějaký krejčí – ze všech lidí – přede dvěma lety. Neexistují žádné záznamy, že by ho krejčí znovu prodal, což znamená, že nepadlo do rukou odborů. Musel ho někdo koupit soukromě. Je mi líto, že nemůžu víc pomoci.“

„Tohle je začátek,“ zabručel Adamat. Vstal a vzal si klobouk a hůl.

„Vezmeš s sebou SouSmithe, vid’?“ ujišťoval se Ricard. „Nechci, abys po tom Vetasovi šel sám.“

„SouSmith pořád ještě leží,“ řekl Adamat. „Bradýři ho pořádně pocuchali.“

Ricard udělal obličej. „Mohl by zajít za lady Parkeur.“

Lady Parkeur byla excentrická žena středního věku, bydlící s tisíci ptáky ve starém kostele v Horní Taliáně. Vždycky měla ve vlasech peří a byla cítit jako kurník, ale taky byla jediná obdařená ve městě, která měla schopnost léčit rány. Dokázala silou vůle spojovat roztrhané tkáně a zlámané kosti a přišla na víc peněz než privilegovaný léčitel.

„Utratil jsem každou penci, kterou jsem měl, abych se od ní

nechal sám vyléčit po tom výprasku od Charlemunda,“ přiznal Adamat. „Musel jsem, abych mohl pomoci rodině.“

„Fell!“ zařval Ricard, až Adamat nadskočil.

Žena se vzápětí objevila ve dveřích. „Pane Tumblare?“

„Pošli zprávu lady Parkeur. Řekni jí, že si vybírám tu laskavost, co mi dluží. Jeden boxer, jmenuje se SouSmith, potřebuje vyléčit. Ať se u něj dneska zastaví.“

„Ona nechodí po návštěvách,“ namítla Fell.

„Pro mě ať to radši zatraceně udělá. Pokud bude mít nějaký námítky, připomeň jí ten incident s kozlem.“

„Provedu,“ slíbila Fell.

„Incident s kozlem?“ zajímal se Adamat.

Ricard se rozhlédl kolem sebe. „Neptej se. Potřebuju se napít.“

„Ricarde, kvůli mně se nemusíš dovolávat žádných laskavostí,“ prohlásil Adamat. Z vlastní zkušenosti věděl, kolik si lady Parkeur za své léčení účtuje. Čekací doba u ní obvykle byla několik týdnů. Adamat se k ní dostal jen na osobní žádost od polního maršála Tamáse.

„To nic není,“ mávl Ricard rukou. „Ty jsi mi zachránil prdel víckrát, než dokážu spočítat.“ Zpoza štosu knih vytáhl láhev, vyzunkl poslední zbytek kalné tekutiny a udělal obličej. Chvilí trvalo, než přestal hledat další alkohol a posadil se. „A nemysli si, že od tebe nebudu chtít další laskavosti. Ta věc s ‚prvním ministrem‘ bude drsná.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Dobře. A teď běž vyšetřovat toho lorda Jaksevlastnějmenuje. Uvažuji o tom, že vám s Faye dám příští rok na výročí pořádný dárek. Budu radši, když u toho oba budete, abych vám ho mohl předat.“

KAPITOLA

6

Taniel odřízl poslední stříbrný knoflík z kabátce a podal ho Kinovi. Nahrbený Gurliš si ho pozorně prohlédl ve světle jediné svíčky, než si ho strčil do kapsy, jako to udělal se všemi ostatními, a na stolek vedle Tanielovy sítě položil kouli maly.

Přestože na něm byla znát chamtivost, měl Kin v očích ustaraný pohled.

„Nebor to tak rychle. Vychutnávej. Užívej,“ řekl.

Taniel si strčil do dýmky velký kus maly. Okamžitě se vzňala od uhlíků předchozí dávky a on zhluboka vdechl kouř.

„Vykouříš za den víc než jiný za dvacet,“ podotkl Kin, dřepł si na paty a pozoroval kouřícího Taniela.

Taniel zvedl stříbrný prachmistrovský špendlík a válel ho mezi prsty. „To musí být kouzlo,“ zabručel. „Už jsi tu někdy měl prachmistra?“

Kin zavrtěl hlavou.

„Já sám ještě nepotkal prachmistra, co by kouřil malu,“

přiznal Taniel. „Bereme jenom prach. Nepotřebujeme se cítit víc než živu.“

„Proč mala?“ Kin se pustil do zametání.

Taniel se zhluboka nadechl. „Prach ti neumožní zapomenout.“

„Aha. Zapomenout. Každý bere malou, aby zapomněl.“ Kin vědoucně kývl.

Taniel se zadíval na strop výklenku a počítal, kolikrát se sň zhoupne.

„Jdu si lehnout,“ oznámil Kin a odložil koště do rohu.

„Počkej.“ Taniel natáhl ruku, ale zase ji stáhl, když si uvědomil, jak uboze to musí vypadat. „Dej mi dost, aby mi to vydrželo do rána.“

„Do rána?“ Kin potřásl hlavou. „Už je ráno. Pracoval jsem celou noc. To přichází většina kuřáků.“

„Tak mi dej dost, aby mi to vydrželo do večera.“

„Dej mi ten soudek a já ti dám tolik, aby ti to vydrželo na tři týdny.“

Taniel sevřel špendlík v pěsti. „Ne. Co jinýho?“

„Dám ti na ty tři týdny taky svoji dceru.“

Tanielovi se obrátil žaludek při představě, že majitel malového doupěte pase vlastní dceru.

„Ne.“

„Máš rád umění?“ Kin zvedl notes a tužku, které Tanielovi přinesla Ka-poel.

„Polož to.“

Kin notes s povzdechem upustil. „Nemáš žádnou cenu. Žádné peníze.“

Taniel prohledal kapsy kabátu. Nic. Přejel prsty po stříbrné výšivce.

„Kolik za kabát?“

Kin frkl a sáhl na látku. „Maličko.“

„Tak mi to dej.“ Taniel položil dýmku na stůl, stáhl si kabát a podal ho Kinovi.

„Zmrzneš, ale já ti pohřeb platit nebudu.“

„Je léto. Dej mi tu zatracenou malou.“

Kin mu podal neuspokojivě malou kuličku lepkavé černé malou a zmizel na schodech s Tanielovým kabátem. Taniel slyšel, jak vrzají prkna na podlaze nad ním. Kin něco říkal gurlišsky.

Zase se uložil v síti a zhluboka potáhl z dýmky.

Vyndal troubel z úst a zkoumal dýmku v matném světle svíčky. „Ta zatracená věc nefunguje,“ posteskl si. Stále viděl Kresimíra, jak vystupuje z toho oblaku po cestě oblohou. Bůh! Skutečný, živý bůh. Taniel uvažoval, co by udělal kněz, jehož znal v dětství, kdyby věděl, že z Taniela jednou vyroste člověk, který střílí boha Devatera.

Když očarovaná kulka proletěla Kresimírovi okem, čas se nezastavil, takže to vypadalo, že svět se bez svého boha docela dobře obejde. Ale kolik lidí zemřelo, když se snažilo zabránit Kresimírovi v návratu na svět? Stovky Adranů. Přátelé. Spojenci. Tisíce Kezů – stovky zahubil Taniel vlastní rukou.

Kdykoliv zavřel oči, viděl novou tvář. Občas to byl muž či žena, které zabil. Občas to byl Tamás nebo Vlora. A občas Ka-poel. Možná to bylo malou, ale do Jámy, kdykoliv uviděl tu divošku, srdce se mu rozbušilo prudčeji.

Schody zavržaly a Taniel vzhlédl. Oparem spatřil přicházet Ka-poel. Došla k němu a zamračila se.

„Co?“ zeptal se.

Zatahala ho za košili a pak sevřela do prstů svůj plášť. *Kabát*. Zatraceně. První, čeho si všimla.

Honem sevřel malovou kouli v dlani.

Ona se pohnula rychleji, než stačil sledovat, švihla rukou a sebrala mu dýmku.

„Ty malá mrcho,“ zasyčel. „Vrať mi to.“

Odtančila z jeho dosahu, zastavila se uprostřed místnosti a zakřenila se.

„Ka-poel, přines mi tu fajfku.“

Zavrtěla hlavou.

Začal dýchat s větší námahou. Mrkal, jak mu náhle zrak zastřel mrak, a nepoznal, jestli je to mala, nebo vztek. Po chvíli boje se posadil.

„Okamžitě mi to dej.“ Shodil nohy ze sítě, ale když se chtěl postavit, zasáhla ho nevolnost silněji, než když otevřel třetí oko, aby se podíval do jina. Svezl se zpátky na síť a v uších mu hlasitě zněl vlastní tep.

„Do Jámy,“ zašeptal a chytil se za spánky. „Jsem úplně v prdeli.“

Ka-poel položila malovou dýmku na stoličku na opačném konci místnosti.

„Nedávej to tam,“ zachrptěl Taniel slabým hlasem. „Přines mi to.“

Jenom zavrtěla hlavou a shodila si plášť. Než stačil něco namítnout, přistoupila k němu, přehodila přes něj plášť a povytáhla mu ho k ramenům.

Odstrčil ho. „Nachladíš se,“ řekl.

Ukázala na něj.

„Je léto, zatraceně. Nic mi není.“

Znovu mu hodila plášť přes prsa.

On jí ho opět vrátil. „Nejsem dítě.“

Něco jí zazářilo v očích. Stáhla z něj plášť a hodila ho na zem.

„Poli, co to...“ Další slova uťal jeho přiškrcený výkřik, když přes něj přehodila nohu a sedla si mu na klín. Jak se zavrtěla, aby se jí sedělo pohodlně, srdce se mu rozbušilo rychleji. V těsném výklenku se jejich obličejové téměř dotýkaly. „Poli...“ začal a najednou mu došel dech. Malová dýmka, dokonce i kulička maly v ruce, byly najednou zapomenuty.

Ka-poel vyplázla jazyk a zvlhčila si rty. Byla připravená, pozorná – jako zvíře.

Taniel málem přeslechl, když se dveře do doupěte nahoře prudce otevřely. Na prknech zadupaly kroky. Jakási žena začala křičet gurlišsky.

Ka-poel sklonila hlavu. Taniel zaťal svaly na ramenou a přitlačil se k ní.

„Kapitán Taniel Dvě kule?“ Schody zarachotily pod odhodlanými holínkami. Do místnosti vstoupila žena v kalhotovém kostýmu a s kloboukem v ruce. „Kapitáne!“ zavolala. „Kapitáne, jsem...“

Ztuhla, když uviděla Taniela s Ka-poel na klíně. Taniel cítil, jak mu hoří tváře. Rychle se podíval na Ka-poel. Ta se vědoucne usmála, ale v očích jí problesklo podráždění. Odkulila se stranou a jedním pohybem sebrala z podlahy plášť a přehodila si ho přes ramena.

Žena se odvrátila a zadívala se do zdi. „Pane, omlouvám se, nevěděla jsem, že jste indisponovaný.“

„Není svlečená,“ odsekl Taniel. Hlas se mu zlomil, musel si odkašlat. „Kdo do Jámy jsi?“

Žena se lehce uklonila. „Jsem Fell Baker, podtajemnice Ušlechtilých bojovníků práce.“ Přestože ho našla v kompromitující situaci, nevypadala nijak vyvedená z míry.

„Odbory? Jak jsi mě do Jámy našla?“ Taniel se posadil, i když se mu prudce stáhl žaludek. Říkal si, jak dlouho už asi nejedl.

„Jsem asistentka Ricarda Tumblara, pane. Poslal mě, abych vás našla. Velmi rád by se s vámi sešel.“

„Tumblar? To jméno neznám.“ Zase si lehl a díval se na Ka-poel. Seděla na stoličce na opačném konci místnosti, poklepávala si dýmkou o dlaň a pozorně si podtajemnici prohlížela.

Fell zvedla obočí. „On je hlavou odborů, pane.“

„To je mi jedno.“

„Požádal mě, abych vás pozvala na oběd.“

„Běž pryč.“

„Prý je v sázce spousta peněz.“

„To je mi fuk.“

Fell si ho chvíli prohlížela a pak se otočila a zamířila k vzájemným schodům stejně rázně, jako dorazila. Podlahou pronikly tlumené hlasy. Mluvily gurlišsky. Taniel se podíval na Ka-poel. Chvíli jeho pohled opětovala, pak mrkla.

Co do Jámy?

Vzápětí se podtajemnice vrátila.

„Pane, vypadá to, že vám došly peníze.“

Taniel začal hledat svou malovou dýmku. *Aha. Má ji Ka-poel. Jasně.*

„Vezmi jí tu fajfku a přines mi ji, ano?“ řekl Taniel Fell.

Ta se otočila ke Ka-poel. Obě ženy si vyměnily pohled, který byl zjevně velmi významný. Tanielovi se to vůbec nelíbilo.

Podtajemnice sepjala ruce. „To neudělám, pane.“ Dvěma kroky přešla místnost, popadla Taniela za bradu a přinutila ho otočit se k ní. Taniel ji chytil za zápěstí, ale byla silnější, než vypadala. Zkontrolovala mu oči.

„Pusť mě, nebo tě zabiju,“ zavrčel Taniel.

Fell se odtáhla a couvla. „Kolik jste toho vykouřil, co jste tady?“

„Netuším,“ zabručel Taniel. Ka-poel se ani nepohnula, když se na něj podtajemnice vrhla. To tedy byla pomoc.

„Osm liber za čtyři dny. To mi řekl majitel.“

Taniel pokrčil rameny.

„To stačí na zabití válečného oře, pane.“

Taniel frkl. „Nic moc to nedělá.“

Fell se zatvářila zmateně. „Nedělá? Já...“ Popadla klobouk a vyrazila nahoru, ale vzápětí byla zpátky.

„Majitel trvá na tom, že vás osobně viděl to vykouřit,“ podotkla. „Prohlédla jsem vám oči. Ani stopa po malové otrávě.“

Do Jámy, nejspíš jsem chytila malovou otravu, jenom jak tady stojím v tom kouři a mluvím s vámi. Dotkl se vás bůh.“

Taniel se vymrštil na nohy. Jednu chvíli ležel v síti, vzápětí držel Fell za klopy. Hlava se mu točila, viděl pokřiveně a ruce se mu třáslы vztekem. „Žádný bůh se mě nedotkl!“ zaječel. „Nejsem... ne...“

„Laskavě mě pusťte, pane,“ požádala Fell mírně.

Taniel svěsil ruce k bokům. Couvl a něco si mumlal.

„Dám vám chvílku, abyste se mohl dát do pořádku,“ sdělila mu Fell. „Cestou za Ricardem vám opatříme nový kabát.“

„Nikam nejdu,“ bránil se Taniel chabě. Odklopýtal do kouta a byl vděčný, že se může opřít o zeď. Pochyboval, že by dokázal ujít víc než deset kroků.

Fell si povzdechla. „Pan Tumbler vám nabízí pohostinství vlastního malového doupěte, pane. Je to mnohem příjemnější místo a jeho majitel vám nesebere kabát. Pokud pozvání odmítnete, máme příkaz vás přivést násilím.“

Taniel se ohlédl na Ka-poel. Čistila si nehty a zřejmě k tomu používala nabroušenou pletací jehlici dlouhou jako její předloktí. Krátce se mu podívala do očí. Zase se objevil ten vědoucí úsměv na rtech a v očích podráždění.

„Ricardovo doupě má výrazně větší soukromí, pane,“ pokračovala Fell a odkašlala si do dlaně.

Taniel si nebyl jistý, jestli se bude někdy opakovat to, co se stalo s Ka-poel. „No dobře, Fell. Ale jedna věc.“

„Pane?“

„Myslím, že jsem tak dva dny nejedl. Dal bych si oběd.“

O dvě hodiny později byl Taniel v adopestském přístavu. Tudy procházel adranský obchod, tady se ovládala doprava nákladů z Ad a jejích přítoků na severu celou cestu do Surkovovy uličky a přes Jantarovou planinu. S válkou na krku obchod s Kezem

ustal a náklad, který se obvykle posílal po řece, nyní putoval přes hory na soumarech.

Přes změnu v dopravních prostředcích byl přístav stále centrem adopestského obchodu. Nákladní čluny přivázely po řece železnou rudu a řezivo pro adranské pily a kovárny, které každý den vyráběly zbraně a munici po stovkách.

Přístav páchl rybinou, kanály a kouřem a Tanielovi scházela chladivá, sladká vůně maly v Kinově doupěti. Doprovázela ho podtajemnice Fell Baker a dva rozložití oceláři. Taniel si říkal, jestli tu jsou, aby ho na schůzku s Ricardem donesli, pokud by se zdráhal jít.

Ka-poel se táhla za nimi. Oceláři si jí nevšimli. Fell z ní ale nespouštěla oči. Zřejmě tušila, že Ka-poel není jen nějaká obyčejná divoška, a Taniel měl dojem, že by Fell mohla být zase víc než jen podtajemnice.

Fell se zastavila před skladištěm, co by kamenem dohodil od vody. Taniel vyhlédl uličkou na Admoře. I během dne viděl na obzoru záři a nápadnou nepřítomnost Jižního štítu. Nejradši by zalezl někam pod kámen. Smrtné křeče boha srovnaly horu se zemí a on unikl, ale strávil měsíc v kómatu. Nevěděl, proč není mrtvý, ale tušil, že to má něco společného s Ka-poel.

Rád by věděl, jestli měli takové štěstí i ostatní. Kde je Bo? Kde jsou lidé z horské stráže, s nimiž se spřátelil během obrany Koruny?

Před očima se mu mihl obraz, jak si tiskne Ka-poel na prsa, zatímco se kolem nich bortí Kresimírův palác. Oheň a kámen, spalující žár lávy, když se hroutila hora.

„Těžko uvěřit, že je pryč, co?“ prohodila Fell a kývla na moře, zatímco otevírala dveře do skladiště. Kývla na Taniela, ať vstoupí.

Taniel se naposledy podíval k východu a kývl na Fell. „Ty první.“

„Jistě,“ odušila. Obrátila se k ocelářům a nabídla jim doutníky z plechového pouzdra, jež nosila v kapse u vesty. „Zpátky do práce, hoši.“ Cvrnkli si do klobouků, zapálili si doutníky a odešli. „Pojďte,“ vybídla Fell Taniela. Když byli všichni uvnitř, zavřela za Ka-poel dveře. „Vítejte v Ricardových nových kancelářích.“

Taniel se musel držet, aby nehvízdil. Zvenčí vypadala budova jako staré skladiště. Okenice byly zavřené, cihly dávno potřebovaly novou omítku. Uvnitř to ale bylo něco jiného.

Podlaha byla z černého mramoru a stěny byly bíle omítnuté a visely na nich závěsy z karmínového saténu. Budova zřejmě měla jen jednu místnost, rozlehlou komnatu dvě patra vysokou a nejméně sto kroků dlouhou, ozářenou půl tuctem křišťálových lustrů. Na druhém konci byl dlouhý bar včetně barmana v livrejích a dvou vnadných žen pouze ve spodničkách.

„Váš kabát, pane,“ požádala Fell.

Taniel jí podal nový, tmavomodrý kabát od uniformy a spočinul na ní pohledem o něco déle, než se slušelo. Aniž by se podíval na Ka-poel, začal si opět prohlížet místnost. Stěny zdobila umělecká díla, v pravidelných rozestupech byly v mělkých výklencích rozestavené sochy. Takové bohatství stavěly na odiv vyšší vrstvy šlechty či dokonce králové. Taniel si myslel, že Tamás takové bohatství vymýtil, když vybil šlechtice. Napadlo ho, že Tamás možná jen vyměnil hodně bohaté a mocné za jiné, jim podobné.

Po mramorové podlaze k nim zamířil muž v bílém kuřáckém saku a s doutníkem mezi zuby. Vypadal asi na čtyřicet, s pleší hodně vysoko na temeni. Nosil dlouhý plnovous ve fatrástanském stylu a vesele se křenil od ucha k uchu.

„Taniel Dvě kule,“ pronesl a napřáhl ruku. „Ricard Tumbler. Jsem váš velký obdivovatel.“

Taniel mu váhavě potřásl rukou.

„Pane Tumblare.“

„Pane? Ále, říkajte mi Ricarde. Jsem vám k službám. A tohle musí být vaše stálá společnice. Dynizanka. Má paní?“ Ricard předvedl rozmáchlou úklonu, uchopil Ka-poelinu ruku do své a zlehka jí ji políbil. Přes smělé chování si ji prohlížel jako něco sice hezkého, ale rozhodně ne ochočeného, něco, co by ho mohlo kdykoliv kousnout.

Ka-poel zjevně nevěděla, jak na to zareagovat.

„Doslechl jsem se, že jste opravdu krásná,“ pokračoval Ricard, „ale to vás ani zdaleka nevystihuje.“ Oddělil se od nich a přistoupil k baru. „Něco k pití?“

„Co máte?“ Tanielovi se trochu zlepšila nálada.

„Všechno,“ odpověděl Ricard.

O tom Taniel pochyboval. „Tak teda fatrástanský pivo.“

Ricard kývl na barmana. „Dvakrát, prosím. A pro dámu?“

Ka-poel zvedla tři prsty.

„Takže třikrát,“ objednal Ricard a podával Tanielovi hrnek.

„A doprdele,“ prohlásil Taniel, když si usrkl. „Vy vážně máte fatrástanský pivo.“

„Říkal jsem, že máme všechno. Můžeme se posadit?“

Odvedl je na konec místnosti. Taniel přičítal své malou otupělé mysli, že si prve nevšiml, že nejsou sami. Na pohovkách se rozvaloval tucet mužů a o polovinu víc žen, popíjeli a pokuřovali a tiše mezi sebou rozmlouvali.

„Ach, mám na vás otázku, Tanieli,“ mluvil Ricard cestou ke skupince. „Kolik černého prachu armáda používá?“

Taniel si protřel oči. Bolela ho hlava a nepřišel sem na návštěvu za Ricardovými nohsledy. „Asi hodně. Nejsem kvartýr-majstr. Proč se ptáte?“

„Dostávám od generálního štábu stále víc a víc objednávek na prach.“ Ricard mávl rukou, jako by to nic nebylo. „Jenom

mi to přišlo divný. Skoro jako by se požadavky každý týden zdvojnásobovaly. Ale určitě to není nic vážného.“

„Myslel jsem, že to má být soukromá schůzka,“ podotkl Taniel tiše a zastavil Ricarda.

Ten se ani nepodíval, když ho Taniel chytil za ruku. „Dejte mi chvíli, abych vás představil, a přejdeme k věci.“

Obešel místnost a říkal jména, která Taniel okamžitě zapomněl, a tituly, jichž si Taniel ani nevšiml. Tito lidé byli hlavami různých frakcí v odborech: pekařů, ocelářů, soustružníků, kovářů, podkovářů a zlatotepců.

Ricard dostal svému slovu, a když dokončil představování, odvedl je do tichého kouta, kde se k nim připojila jen jedna žena. Byla to ta, kterou Ricard představil jako první a jejíž jméno si Taniel nezapamatoval.

„Cigaretu?“ nabízel Ricard, když se usazovali. Muž ve stejném kabátku, jako měl barman, k nim přistoupil se stříbrným podnosem, na němž byly vyložené cigarety, doutníky a dýmky. Taniel si všiml malové dýmky. Prsty mu cukaly, ale potlačil nutkání a poslal obsluhu pryč.

„Vaše asistentka říkala, že se mnou chcete mluvit,“ začal Taniel a překvapeně si uvědomil, že Fell zmizela. „Neřekla proč. Rád bych to slyšel.“

„Mám nabídku.“

Taniel se na tu ženu podíval znovu. Byla starší, s nádechem opovržením vyhrazeným pro ty zvlášť bohaté. Jakže se to jmenovala? A koho to zastupovala? Pekaře? Ne. Zlatotepce?

„Nemám zájem,“ utrousil Taniel.

„Ještě jsem vám neřekl, o co jde,“ namítl Ricard.

„Hele, přišel jsem, protože ta vaše podtajemnice jasně řekla, že mě k tomu přinutí, pokud nepůjdu sám. Byl jsem zdvořilej. Přišel jsem. A teď chci odejít.“ Vstal.

„To jsi mě sem přivedl kvůli tomuhle, Ricarde?“ zeptala se

žena a svrchu se podívala na Taniela. „Abych se dívala, jak malou sjetý voják chčije na tvou pohostinnost? Bojím se o tuto zemi, Ricarde. Předali jsme ji nevzdělaným vojákům, kteří znají jen neřesti a zabíjení.“

Taniel zaťal pěsti a ohrnul pysk. „Neznáte mě, madam. Nevíte, kdo do Jámy jsem, ani co jsem viděl. Nepředstírejte, že rozumíte vojákům, když jste se nikdy nedívala jinému člověku do očí a neviděla v nich, že jeden z vás musí umřít.“

Ricard se rozvalil na pohovce a zapálil si doutník. Vypadal jako muž v boxerském ringu. Čekal to?

Žena se naježila. „Já vojáky znám,“ ucedila. „Nechutné, hloupé hrubiány. Znásilňujete a kradete, a zabíjíte, když nemůžete znásilňovat a krást. Zním mnoho vojáků a nepotřebuju někoho zabít, abych věděla, že jste jenom neotesaný lupič v uniformě.“

Ricard si vzdychl. „Cheris, prosím tě, teď ne.“

„Teď ne?“ opáčila Cheris. „Pokud ne teď, tak kdy? Mám už plné zuby toho, jak Tamás tiskne město železnou pěstí. Nechtěla jsem, abys sem toho takzvaného válečného hrdinu vůbec vodil.“

Taniel se obrátil k odchodu.

„Tanieli,“ zarazil ho Ricard. „Dejte mi chvílku.“

„Ne, když tu bude ona,“ prohlásil Taniel a zamířil ke dveřím. A zjistil, že mu v cestě brání Ka-poel. „Odcházím, Poli.“

Na jeho úšklebek jen s chladným výrazem zavrtěla hlavou.

„Jen se na to podívej!“ pronesla za Tanielem Cheris. „Ten zbabělec prchá zpátky do svého malového doupěte, Ricarde! A nějaká divoška ho vodí na vařené nudli.“

Taniel se prudce otočil. Měl toho dost. Vzplál v něm vztek. Vykročil proti Cheris a zvedl ruku.

„Jen mě uhoďte!“ vyštěkla a předklonila se, aby mu nabídla tvář. „Jenom to ukáže, jaký muž vlastně jste.“

Taniel ztuhl. Opravdu se ji chystal uhodit? „Zabil jsem

boha,“ vyštěkl. „Prohnal jsem mu kuli okem a díval se, jak umírá, abych zachránil tuhle zemi!“

„Lži,“ ofrněla se Cheris. „Lžete mi přímo do očí? Myslíte si, že uvěřím těm povídačkám o Kresimírově návratu?“

Taniel by ji v té chvíli praštil, kdyby kolem něj neproklouzla Ka-poel. Postavila se Cheris a přimhouřila oči. Taniel se na jednou vyděsil. Jakkoliv chtěl té ženě ublížit, věděl, čeho je Ka-poel schopná.

„Poli,“ řekl.

„Zmiz mi z očí, ty divošská běhno,“ ucedila Cheris a vstala.

Ka-poelina pěst se setkala s jejím nosem natolik tvrdě, aby Cheris přeletěla přes opěradlo pohovky. Cheris zaječela a Ricard vyskočil. Skupinka odborových předáků se přestala potichu bavit a v místnosti se rozhostilo ticho. Všichni je ohromně pozorovali.

Cheris se vyškrábala na nohy a odstrčila Ricarda, který se jí snažil pomoci. Bez ohlížení utekla a cestou jí z nosu crčela krev.

Ricard se obrátil k Tanielovi. Jeho výraz byl někde mezi zděšením a pobavením.

„Neomluvím se,“ prohlásil Taniel. „Ani za sebe, ani za Poli.“ Ka-poel zaujala místo po jeho boku a založila si ruce na prsou.

„Byla můj host,“ podotkl Ricard. Odmlčel se a prohlížel si doutník. „Ještě pivo!“ zavolal na barmana. „Ale vy jste také mými hosty. Později mě přinutí za tohle zaplatit. Doufal jsem, že bude v nadcházejících měsících mým spojencem, ale vypadá to, že se tak nestane.“

Taniel se podíval na Ricarda a pak na dveře, kde se Cheris sháněla po svém kočím.

„Měl bych jít,“ zabručel Taniel.

„Ne, ne. Pivo!“ houkl Ricard znovu, i když Taniel viděl, že k nim barman už mřítí. „Jste důležitější než ona.“

Taniel se pomalu posadil zpátky na místo. „Zabil jsem Kresimíra,“ řekl. Částečně na to chtěl být pyšný, ale když to takhle vyslovil, udělalo se mu špatně.

„To mi řekl Tamás,“ přiznal Ricard.

„Nevěříte mi.“

Dorazil barman a vyměnil Tanielův hrnek za jiný, i když byl ten první ještě nedopitý. Rozdal všem nové nápoje a zmizel. Ricard se zhluboka napil, než promluvil.

„Jsem praktický člověk,“ vykládal. „Vím, že magie existuje, i když nejsem privilegovaný ani obdařený nebo poznačený. Kdybyste mi přede dvěma měsíci řekl, že se Kresimír vrátí, byl bych uvažoval, ze kterého sanatoria jste utekl.“

Ale byl jsem u toho, když se Bradýři pokusili zabít Mihályho. Viděl jsem vašeho otce – člověka dvakrát pragmatičtějšího než já – zblednout jako plátno. Z toho šéfkuchaře něco cítil a –“

„Promiňte,“ přerušil ho Taniel, „Mihály?“

Ricard odklepl popel z doutníku. „Aha. Jste mimo, co? Mihály je znovuzrozený Adom. Kresimírův bratr je tu osobně.“

Tanielovi se zježily vlasy na šíji. Další bůh? Kresimírův vlastní bratr?

„Snažím se dobrat k tomu,“ ujal se opět slova Ricard, „že váš otec věří, že Mihály je znovuzrozený Adom. A pokud se vrátil Adom, proč ne Kresimír? Takže ano, věřím, že jste strelil Kresimíra. Je ale možný zabít boha? To netuším.“

Zamračil se na hrnek. „Noviny a lidi jsou skeptičtí. Koluji řeči, lidi zaujímají postoje. Právě teď jde o věc víry, a my máme jenom vaše slovo a slovo pár strážců, že se Kresimír vrátí a schytl kulku do oka.“

Taniela opouštěly síly. Být považován za podvodníka po tom všem, čím prošel? To byla poslední rána. Ukázal na dveře. „Jak vysvětlíte Jižní štít? Celá hora se propadla.“ Hlas mu stoupal hněvem.

„Tím, že budete křičet, ničí názor nezměníte,“ upozornil ho Ricard. „Věřte mi. Jsem šéf odborů. Zkoušel jsem to.“

„Co potom můžu dělat?“

„Přesvědčit je. Ukázat jim, jaký jste muž, a teprve až když vám začnou věřit, jim povíte pravdu.“

„To je... dost nepoctivý.“

Ricard rozpřáhl ruce. „To je na vašem morálním uvážení. Podle mě je ale člověk, kterej to vidí takhle, hlupák.“

Taniel zaťal pěsti. Jak mu mohou nevěřit? Jak mohou nevědět, co se tam nahoře stalo? Copak to Tamás neřekl novinám? Copak dokonce ani Tamás nevěří, že se to stalo? Taniel nevěděl, kde Tamás je. Podle vojáků, kteří ho hlídali, když se probudil, měl být v Budwielu. Je tam ještě?

„Víte, kde je Bo?“ zeptal se.

„Bo?“

„Privilegovaný Borbador. Je ještě naživu?“

Ricard rozpřáhl ruce. „S tím vám nepomůžu.“

„Nejste moc dobrej, co, Tumblare?“ Taniel by nejradši do něčeho praštil. Vyskočil a začal přecházet sem a tam. Neměl přítele. Ani rodinu. Co si počne dál? „Kdo byla ta žena?“ zeptal se.

„Cheris? Hlava bankéřských odborů.“

„Já myslel, že hlavou odborů jste vy.“

„Ušlechtilí bojovníci práce mají mnoho pododdělení. Já mluvím za ně jako za celek, ale každý řemeslo má vlastního předáka.“

„Říkal jste, že jsem důležitější než ona.“

Ricard kývl. „Ano.“

„Jak to?“

„Kolik toho víte o adranský politice?“ reagoval Ricard vlastní otázkou.

„Moc patřívala králi. Teď?“ Taniel pokrčil rameny. „Netuším.“

„Nikdo neví, komu teď patří,“ vysvětlil Ricard. „Lid předpokládá, že to je Tamás. Tamás si myslí, že ji má jeho rada, ale ta je ve skutečnosti roztržštěná. Lady Wincelav se po tom skandálu se zrádným brigádyrem stáhla do ústraní, arcidiocela zatkli a první lektor je na východě, kde studuje pozůstatky Jižního štítu a hledá stopy po Kresimírovi.“

„Tak kdo vede Adro?“

Ricard se uchechtl. „Zbývám já, patron a rychtář Ondraus. To není zrovna ušlechtilá společnost. Pravdou je, že se Adru daří celkem dobře. Tamás a jeho muži udržují mír, ale to nepotrvá věčně. Potřebujeme dotáhnout náš plán. Rada se hned na začátku dohodla, že jakmile odstraníme Manhouche, nastolíme demokracii, což je vláda, kterou si zvolí lid. Země by se rozdělila na provincie, který by měly vlastní zvolené guvernéry, a ti by se setkávali v Adopestu a rozhodovali o tom, jakou politiku bude země zastávat.“

„Něco jako ministerstvo bez krále v čele?“

„Přesně tak,“ řekl Ricard. „Pochopitelně tady musí být někdo, kdo bude fungovat jako král.“

Taniel přimhouřil oči. „Neumím si představit, že by to Tamás přijal dobře.“

„Samozřejmě mu nebudeme říkat král. A bude mít jen málo skutečný moci. Bude sloužit jako figurka. Jeden člověk, ke kterému může země vzhlízet jako k vůdci, i když budou politiku určovat guvernéři – budeme mu říkat první lidový ministr.“

„Vzpomínám si, jak Tamás strhal přesně takovej nápad, když mu ho předložili roajalisti.“

„Tamás to schválil,“ ujistil ho Ricard. „Věřte mi. Nikdo z nás v radě nemá v úmyslu ho naštvat, zvlášť ne takhle veřejně. Klíčem je, že stejně jako guvernéry, i toho nového prvního lidového ministra každý tři roky vymění. Nastavíme to tak. Teď už jenom potřebujeme, aby se to rozběhlo.“

Taniel chápal, kam to směřuje. „A vy hodláte kandidovat.“

„Ovšem.“

„Proč?“

Ricard prudce potáhl z doutníku a vypustil kouř nosem. Tanielovi to připomínalo kouř z jeho malové dýmky. Cítil, jak ho ten blažený kouř přitahuje.

„První lidový ministr nebude mít moc velkou moc, ale budou se na něj upírat oči všech lidí z Devatera. Jeho jméno vstoupí navěky do dějin.“ Ricard si povzdechl. „Nemám děti. Opustilo mě“ – zarazil se, aby si to přepočítal – „šest manželek a pokaždý jsem si to zasloužil. Zbejvá mi už jenom to jméno. A chci, aby se ho na věky věkův učili všichni adranský školáci.“

Taniel dopil pivo. Zbytky chmele na dně byly hořké. Připomněly mu Fatrástu, kde v divočině lovil kezké privilegované. „A jak do toho všeho zapadám já? Jsem jenom voják, co zabil boha, o kterým nikdo nevěří, že se vrátí.“

„Vy!“ Ricard zvrátil hlavu a zasmál se. Taniel nechápal, co je tu k smíchu.

„Omlouvám se.“ Ricard si otřel oči. „Jste Taniel Dvě kule! Jste hrdina dvou kontinentů. Voják, který zabil víc privilegovaných než kdokoli v historii Devatera. Podle toho, jak to líčí noviny, jste ubránil hrad Korunu proti půl milionu Kezů dočista sám.“

„Nebyl jsem tam sám,“ zamumlal Taniel a vzpomínal na lidi, kteří na té hoře padli.

„Jenomže obyčejný lidi si to myslí. Zbožňují vás. Milují vás víc než Tamáse, a ten je miláčkem Adra, co sám samotinkej zachránil před lety gurlišký tažení.“

„A co teda chcete ode mě? Sponzorství?“

„Do Jámy, to ne!“ Ricard podal barmanovi prázdný hrnek. „Chci, abyste byl můj druhý ministr. Stanete se jedním z nejslavnějších lidí na světě.“

KAPITOLA

7

V severovýchodním Adopestu jedna malá část Samalské čtvrti nevyhořela, když polní maršál Tamás po Manhouchově popravě dovolil rabování šlechtického majetku. Byla to obchodní oblast plná krámků se zbožím a službami, dodávajících šlechtě. Povídalo se, že během bouří vztyčili majitelé krámků vlastní barikády a osobně výtržníky zastavili.

Nyní, pět měsíců po bouřích, se bývalé obchody pro bohaté proměnily v tržnici pro střední třídu. Ceny klesly, kvalita však nikoliv, a lidé cestovali i přes půl města, aby si počkali ve frontě u ševce, krejčího, pekaře či šperkaře.

Adamat dorazil brzy ráno před největšími davy a našel krejčího, který koupil Vetasovo skladiště. Posadil se v malé kavárně naproti přes ulici od krejčovské dílny, objednal si snídani a čekal na společnost. Netrvalo to dlouho, když ho uviděl.

Vstal a přešel přes ulici. Nenápadně se přidružil k SouSmitovi. „Nesledoval tě nikdo?“

Boxerovi bylo třeba připočíst k dobru, že sebou skoro netřhl. „Do Jámy,“ zabručel. „Nepoznal jsem tě.“

„O to právě jde.“ Adamat si obarvil vlasy na šedo a díky vrstvě pudru vypadala jeho pleť popraskaná, takže zestárl dobře o dvacet let. A taky se jal kulhat. Ztěžka se opíral o novou hůl se stříbrnou hlavicí. Kabát a kalhoty měl nejlepší, jaké se daly za peníze koupit – musel požádat o laskavost, aby si je mohl opatřit. Potřeboval však vypadat jako bohatý pán.

SouSmith potřásl hlavou. „Nesledoval,“ řekl. „Držel jsem se při zemi.“

„Dobře. Jak se cítíš?“

„Jako v Jámě. Zatracená léčící obdařená.“

Přes to, co tvrdil, vypadal SouSmith lépe. Teprve před pár týdny ho dvakrát střelili a bodli a sotva to přežil. Bez Ricardoovy velikorysosti by se dával dohromady pěkně dlouho.

„Běž támhle do té kavárny,“ ukázal Adamat, „a dej si snídani. Sedni si čelem k té dílně.“ Ukázal na krejčovství. „Já půjdu na výzvědy.“

Jakkoliv chtěl mít SouSmithe v krejčovské dílně s sebou pro případ, že to je jenom fasáda pro Vetase a Vetas má uvnitř rozestavené muže, byl SouSmith nepřehlédnutelný, a boxera jeho velikosti nebylo možné nijak zamaskovat. Nemělo smysl ho tam brát, pokud ho nebude zapotřebí.

Adamat přešel přes ulici a vstoupil do krámu. Rychlá obhlídka mu prozradila, že tento krejčí se specializuje na luxusní kabátce. Kolem dokola byly rozmístěné figuríny ve všem od smokingu a večerního obleku po něco, co by si mohl bez uzardění vzít vévoda na bál. V krámě byl silně cítit mátový olej, jímž majitel maskoval pach uskladněných látek.

„Mohu nějak pomoci?“

Krejčí vyšel zezadu. Měl tmavou delivskou pleť a byl to pomenší mužík s dlouhými, pevnými prsty. Na sobě měl brýle

s tenkou obroučkou a vestu s vystupujícími klopami, v nichž měl zapíchané jehly a špendlíky.

„Haime?“ Adamat mluvil s přízvukem běžným v adopestských jižních předměstích.

„To jsem já,“ odvětil krejčí s krátkou úklonou. „Kabátce a obleky. Smím vám vzít rovnou míry na nový kabát?“

„Nepřišel jsem sem hledat oblečení,“ řekl Adamat. Díval se na krejčího svrchu a předstíral, že si prohlíží figuríny. „Přinejmenším ne dnes.“

Haime sepal ruce za zády. „Tedy jde o něco jiného?“

Adamat vytáhl z náprsní kapsy papírek a rozbalil ho. „Moji zaměstnavatelé chtějí zakoupit jistou nemovitost,“ vysvětlil. „Podle záznamů jste jejím majitelem vy.“

Haimeho to očividně zmátlo. „Já ale žádné nemovitosti nevlastním.“

„Nekoupil jste snad předloni skladiště na Donavské ulici v tovární čtvrti?“

„Ne, já jsem...“ Haime se náhle zarazil a poklepal si prstem na bradu. „Koupil, to je pravda. Jeden z mých klientů mě požádal, jestli může provést koupi a pak převést nemovitost na své jméno. Chtěl to udržet pod pokličkou. Nechtěl, aby se noviny dozvěděly o nákupech jeho zaměstnavatele.“

Adamatovi poskočilo srdce. Jen málo organizací by se dostalo do novin kvůli obyčejné koupi nemovitosti. Jednou z nich byla Brudansko-gurlišská obchodní společnost. A její hlavou byl lord Claremont, Vetasův zaměstnavatel.

„Smím znát jeho jméno, prosím?“ požádal Adamat. Vytáhl z kapsy plnicí pero a podržel ho nad papírkem.

Haime se zatvářil omluvně. „Moc mě to mrzí, ale klient mě požádal, abych to považoval za důvěrnou informaci.“

„Můj zaměstnavatel by tu budovu velmi rád koupil,“ pro-

hlásil Adamat. „Určitě by se to dalo nějak zařídit...“ Vytáhl z kapsy šekovou knížku.

„Ne, ne,“ bránil se Haime. „Je mi líto, ale tady nejde o peníze. Já svoje slovo držím.“

Adamat si trpitelsky vzdychl. „To jistě.“ Vrátil knížku i pero do kapsy a zvedl klobouk a hůl. Zarazil se a nápadně si znovu obdivným zrakem prohlédl figuríny. Pohled se mu zastavil na jedné z nich a on se málem začal dusit. Bylo to stejné sako, jaké na sobě měl lord Vetas, když spolu mluvili posledně.

„Máte dobré oko,“ poznamenal Haime a přesunul se k figuríně. „Tento žaket je vkusný a decentní. Na vás by vypadal ohromně.“

Adamatovi se rozbušilo srdce. Vetas musel být tím klientem, který koupil skladiště i sako. Kdyby Haime zjistil, že to Adamat ví, mohl by pojmout podezření.

„Ne, myslím, že to není můj styl.“

„Nesmysl,“ prohlásil Haime. „Tento žaket zeštíhluje a přitáhne pozornost k vašemu obličejí. Mohl bych vám k němu ušít celý oblek.“

Adamat předstíral, že o tom uvažuje. Sako bylo očividně šité na míru. V pase si povšiml nepatrné změny barvy, kde byla látka vyspravena, a uvědomil si, že to možná je přímo to sako, co na sobě Vetas tehdy měl. „Vypadá, že má správnou velikost. Můžete mi ho upravit?“

„Naneštěstí nikoliv. Tento kousek již někomu patří. Přijde si ho za pár dní vyzvednout. Mohl bych vám nechat ušít nový...“ Zamyslel se. „Za týden. Jenom si vás změřím.“

Adamat se poplácal po kapsách. „Svoje šeky jsem zřejmě nechal doma. Mám jenom zaměstnavatelovy. Dnes nebudu moct zaplatit.“

„Očividně jste gentleman, pane,“ opáčil Haime. „Stačí, když mi tu necháte adresu.“

Adamat neměl adresu, kterou by mu mohl dát. Nechtěl riskovat, že se něco donese k Vetasovi. To riziko bylo příliš velké, protože Haime by se mohl zmínit o pokusu o koupi před Vetasem. Adamat vytáhl kapesní hodinky. „Mám ani ne za hodinu schůzku,“ pravil. „Musím ji stihnout. Ale začátkem příštího týdne se přijdu nechat změřit.“

Haime se zatvářil zklamaně. Dobrý prodejce nikdy nenechá křena vyjít ze dveří bez příslibu koupě. „Pokud vám to tak vyhovuje.“

„Ano, vyhovuje. Vrátím se, nebojte,“ sliboval Adamat.

Adamat rychle přešel ulici a našel SouSmitha, jak čeká v kavárně.

„Něco nového o Vetasovi nebo jeho nohsledech?“

SouSmith zavrtěl hlavou.

„Jdeme,“ vybídl ho Adamat.

„Už se nese snídaně.“

Adamat se ujistil, že ho krejčí nesleduje výkladní skříní, než se posadil vedle SouSmitha. „Ten krejčí v tom přímo nejede,“ vykládal. „Koupil tu nemovitost a prodal ji jednomu klientovi – myslím, že Vetasovi. Viděl jsem tam stejné sako jako to, které měl posledně Vetas na sobě, až po krejčovské úpravy.“

„Jsi si jistý?“

„Já nezapomínám, pamatuješ?“ Adamat si poklepal na hlavu. „Poznal jsem, že švy dokonale seděly. Naneštěstí mi ten krejčí odmítl dát Vetasovu adresu.“

„Slepá ulička.“

„Ne. Vetas – nebo spíš někdo z jeho lidí – si to sako přijde za pár dní vyzvednout. Museli ho spravit. Budu tu držet hlídku, abych viděl, kdo si ho odnese. Pak za ním půjdu, a zjistím, kde Vetas bydlí.“

„A kde mám být já?“ Dorazila SouSmithova snídaně: čtyři

ztracená vejce a novijský kozí sýr. Boxer se zakřenil, když před něj obsluha položila talíř, a rychle se pustil do jídla.

„Nikde,“ řekl Adamat. „Nemůžu riskovat, že tě poznají. Já se můžu zamaskovat, ty ne.“

SouSmith frkl. S plnými ústy vajíček řekl: „Nemůžu tě nechat, abys ho sledoval sám.“

Adamat znal nebezpečí. Pokud by byli Vetas nebo jeho muž tak dobří, aby si ho všimli, nejspíš by skončil mrtvý. Nicméně SouSmith byl při takovéto práci na překážku. Byl snadno poznatelný, a i kdyby nebyl, pro sledování osoby nebyl zrovna ideální.

„Udělám to sám,“ prohlásil Adamat.

Tamás ležel ve vysoké trávě na pahorku pod Adranskými horami a dalekohledem sledoval, jak se kezská armáda připravuje k útoku na Budwiel.

Bojovou uniformu měl promáčenou od ranní rosy. Obloha byla zatažená, mraky visely nízko a pláň před Budwielem halila mlha. Vzduch byl ztěžklý vlhkostí. Tamás věděl, že bude kazit míření oběma stranám, ale když se zadíval směrem k Budwielu, všiml si slunečního paprsku, který pronikl mezi mračny a ozářil město. Vzduch se tam pročišťoval.

Bezpochyby to byla Mihályho nepřímá účast v bitvě.

A že budou potřebovat veškerou dostupnou pomoc! Tamás otočil dalekohled ke Kezům. Při pohledu na jejich armádu se mu zadrhl dech v hrdle. Řada za řadou žlutohnědých uniforem se zelenými lemy se táhla snad bez konce. Díky zkušenostem dokázal řady spočítat už zběžným pohledem.

Sto dvacet tisíc, přinejmenším. A to byla jenom pěchota.

Nejdřív pošlou do boje čerstvé rekruty jako kanonenfutr, aby vyzkoušeli budwielskou obranu. Pět, možná deset tisíc Kezů se požene mokrou trávou přes pláň a ponese hlavní

nápor kartáčových střel. Rychle je budou následovat zkušenější muži, kteří vytvoří pevnou páteř pro hlavní útok a budou před sebou tlačit rekruty – i na hrotech bodáků. V čele druhé vlny přijdou i kouzly znetvoření hlídači.

Podle Tamásova názoru to byla hloupá metoda útoku, ale kežští velitelé dávali odjakživa přednost masovému výpadu – bez ohledu na cenu – před lstivostí.

A ono by to i mohlo fungovat. Klíčové pro odrazení kežského útoku bude to, zda se jim podaří zlomit odhodlání druhé vlny. Pozabíjet hlídače a zahnat veterány do úkrytu. U tak početného voje to ale bude opravdu těžké.

Ne však nemožné.

A tady vstupovaly do hry sedmá a devátá brigáda. Jakmile budou kežské jednotky nasazeny do hlavního útoku, Tamás pošle muže přes pahorek v rychlém výpadu na kežské křídlo.

Bez ohledu na přesilu utečou, pokud se jich zmocní panika.

Kežská děla byla přesunuta dopředu ještě před rozbřeskem. Nyní bušila do budwielského opevnění, a na oplátku jim odpovídala Hilanskova těžká artilerie.

Tamás se díval, jak se kežská pěchota řadí několik set kroků za děly. Obrátil se mu žaludek.

„Je jich spousta, pane,“ podotkl vedle něj Olem.

„Velká spousta,“ přitakal Tamás. Ozýval se Olemovi v hlase neklid? Tamás by se mu nemohl divit, pokud by tomu tak bylo. Tolik nepřátel by znejistělo každého.

„Myslíte, že je dokážeme zahnat?“

„Doufejme. Kavalerie pomůže.“

„Ale máme jenom dvě stovky,“ namítl Olem.

„Stačí jenom iluze jízdni brigády. Jsme tady, abychom vyvolali paniku, a pak zabíjeli. Ne obráceně.“

Přes noc měli dost času, aby jeskyněmi přivedli dvě stě jezdců. Byl to jasný důkaz, že Tamásovi ženisté dokázali tunely

rozšířit natolik, aby jimi následně mohlo za jedinou noc projít deset tisíc pěšáků a četa jezdců.

Skutečným nočním vítězstvím však bylo šest polních děl. Byla malá, šestiliberní, s pět stop vysokými koly, což jim umožňovalo snadný pohyb, a stačila právě na to, aby působila dojmem, že se na kezké křídlo přesunula celá armáda.

Tamás se v duchu zatoulal k dozvukům bitvy. Možná dokážou Kezy zahnat na útek, ale nebudou je schopní déle pronásledovat. Zemřou desítky tisíc lidí, ale pro Keze to bude jenom další číslo. Stále budou mít stovky tisíc vojáků. V této bitvě u Koruny si Kezové nemohli další porážku na psychologické úrovni dovolit.

Tamásovi špehové už hlásili, že na Ipilleho ministerstvu lidé reptají. Pokud tady vykřísnou dostatečně velkou jiskru, mohla by se armáda dokonce obrátit proti Ipillemu, i když to byla hodně chabá naděje.

„Pane,“ promluvil Olem, „postupují.“

Tamás se vrátil zpátky do přítomnosti. Uvažovat o vítězství, zatímco bitva teprve začínala, přinášelo smůlu. Měl všechno promyšlené a svoje plány bude moct začít uskutečňovat, teprve až opravdu dosáhne vítězství. Ne teď.

„Dejte znamení mužům, ať se připraví.“

Olem odběhl a na pahorek vedle Tamáse se připlazila Vlora.

„Jsou vaši muži na svých místech?“ zeptal se Tamás.

„Myslíte Andrijovy muže, pane?“

Tamás v jejím hlase slyšel hořkost. Pro tuto bitvu předal velení nad prachmistrovskou kabalou Andrijovi, a to ji žralo. Tamás potlačil podráždění. Kdy konečně pochopí, že ač je velmi schopná, nemá zkušenosti na to, aby mohla velet?

„Moji prachmistři,“ pronesl přísně. „Jsou na svých místech?“

„Ano, pane.“

„A zahlédli jste aspoň jednoho kezkého privilegovaného?“

„Drží se vzadu,“ vysvětlovala Vlora. „Myslí si, že jsme na budwielských hradbách a čekáme na ně, tak jsou kus za těmi kolonami. Hezky na dostřel tady od nás. Dejte znamení k útku, pane, a my je vyřídíme.“

„Výborně. Běžte na pozici.“

Vlora slezla bez dalšího slova z pahorku a Tamás se za ní ohlížel přes rameno.

„Všechno je připravený, pane.“ Nahoru přiběhl Olem a praštil sebou na zem vedle polního maršála. „Je čas chvátání a čas čekání.“ Všiml si, kam se Tamás dívá.

„Pořád ji chcete praštit, pane?“

Tamás se na něj kysele koukl. Od kdy začalo jeho mužům procházet, že s ním mohou takhle mluvit? „Ne.“

„Vypadáte naštvanej, pane.“

„Ještě musí hodně dospět. Jsem hlavně smutný. Kdyby se věci vyvinuly jinak, mohla z ní už být touto dobou moje snacha.“ Povzdechl si a opět si přiložil k oku dalekohled. „Taniel by nemusel být na té zatracené hoře a neskončil by v kómatu pod Šlechtickým domem.“

„Nemusel tam být,“ poznamenal Olem tiše, „ale potom by nestřelil Kresimíra do oka a všechny nás nezachránil, pane.“

Tamás zabubnoval prsty o dalekohled. Olem měl samozřejmě pravdu. Stačí změnit jedinou událost a můžete změnit všechno, co po ní bude následovat. Teď se snažil přijít na způsob, jak dostat Taniela z kómatu a udržet ho v bezpečí, dokud se mu to nepovede.

„Bude v pořádku, pane,“ podotkl Olem, jako by mu četl myšlenky. „Některý z mejš nejlepších Střelců na něj dávají pozor.“

Tamás se chtěl obrátit, poděkovat Olemovi za uklidnění. Jenomže teď nebyla vhodná chvíle na obavy nebo city. „Začínají postupovat,“ řekl Tamás. „Ať muži drží pozice. Nechci, aby Kezové zjistili, že po nich jdeme, dokud nebude ta správná chvíle.“

„Nehnou se,“ ujistil ho Olem.

„Zajistěte to. Osobně.“

Olem odešel na obhlídku brigád a nechal Tamáse na pahor-
ku ještě několik vzácných okamžiků samotného. Brzy začne
bitva a bude zuřit celý den, nekonečný proud kurýrů bude
vyžadovat další a další rozkazy.

Tamás zavřel oči a představoval si bojiště z ptačího pohledu.

Kezská pěchota tvořila půlkruh před budwielskými hradba-
mi. Jejich řady se během postupu semknou, aby využily terén
a aby se zaplnily mezery vytvořené adranskou dělostřelbou.
Na Velké severní silnici čekala v řadě kezská kavalerie – asi
tisíc jezdců – až pěchota dobude hradby a otevře brány, aby
mohla vpadnout do města. Zbytek jezdců tábořil asi dvě míle
od bojiště. Většina ani neseděla v sedlech. Velitelé si nemysleli,
že je dneska budou potřebovat.

Kezské zálohy čekaly za zbytkem armády. Na jejich množ-
ství byl hrozný pohled, ale Tamásův dalekohled a jeho špohové
říkali něco jiného. Tihle vojáci tu byli jen na ukázkou. Pouze
jeden z pěti měl mušketu. Uniformy měli nejružnějšího střihu
a barev. Tamás potřásl hlavou. Kezové měli víc lidí než pušek.
Zálohy utečou při prvním spatření jeho oddílů.

Horami se rozlehlo bubnování kezských bubeníků, a když
kezská pěchota vykročila, Tamás cítil, jak se chvěje země.
Namířil dalekohled na budwielské hradby.

Těžké dělostřelectvo, již pálicí po kezských polních kusech,
zdvojnásobilo úsilí. Šik pěšáků se nicméně stále blížil. Na
hradbách Tamás viděl vojáky druhé brigády; jejich adranská
modř vypadala elegantně, disciplínu měli skvělou.

Jak kezské řady dorazily na koliště, děla v nich nadělala
pořádné mezery. Ty se ovšem rychle uzavíraly a žlutohnědo-
zelené uniformy dál pochodovaly. Na každých deset kroků,
které postoupily, za sebou zanechaly stovku mrtvých. K Ta-

másovi donesl vítr pach střelného prachu. Zhluboka se na-dechl a vychutnával si štiplavou síru.

Zvedl se a přivolal si svého signalistu. Dole pod nimi se masa kezkých záloh posunula, aby zaujala místo za pěchotou. Tamás se zamračil. Pokud mají dobýt město, dokáže to pěcho-ta. Proč by vůbec přesouvali zálohy na pozici...?

Po zádech mu přeběhl mráz. Kezové si mysleli, že dokážou Budwiel vyplenit již dnes. Pěchota zajistí hradby a pak pošlou do města záložáky, kteří budou pálit, znásilňovat a rabovat. Tamás je viděl dělat totéž v Gurle. Pokud prorazí za hradby, vypukne nepředstavitelná hrůza.

Představa, že to zvládnou za jediný den, byla ze strany kezkých velitelů více než optimistická.

To nemohl dopustit.

„Dejte povel připravit,“ rozkázal signalistovi a ten zamával vlaječkami. Tamás viděl jeho nedočkavost. Sedmá a devátá byly připravené. kezké křídlo s chutí roztrhají na cucky. Tamásovi začala kypět krev. „Počkat... počkat...“

Zamrkal. Co to bylo?

Přiložil k oku dalekohled. Když zaostřil na bojiště přímo před Budwielem, viděl, jak se k hradbám ženou desítky pokroucených mužů. Měli černé kabáty a buřinky. Hlídači.

Ale ti hlídači... Tamás polkl. Nikdy neviděl nikoho běžet tak rychle, dokonce ani žádného z těchhle kouzlem zplozených zabijáků. Posledních pár set kroků k hradbě urazili rychlostí cválajícího plnokrevníka.

V dalekohledu Tamás viděl, jak velitelé na hradbách řvou. Zahřměla palba z mušket. Ani jediný hlídač nepadl. Dorazili pod hradbu a skočili, drželi se svislé stěny jako brouci a pelášili nahoru. Vmžiku byli mezi osádkami děl a oháněli se meči a pistolemi.

Počkat, pistole? Hlídači nenosili pistole. Privilegovaní měli

odpor ke střelnému prachu a byli to oni, kdo tyto zrůdy čarami vytvářel.

Korunou hradby otřásly malé výbuchy. Z opevnění padala těla a děla jedno po druhém přestávala střílet.

Tamás se zhoupl na patách. Co se to děje? Jak mohli hlídači dobýt hradbu tak snadno? Plácl dalekohledem do dlaně. Bez děl, která by je udržela mimo, kežští pěšáci hradbu překonají bez námahy. A nebudou mít hrozbu děl v zádech, takže se budou moct klidně obrátit proti Tamásovým brigádám.

„Pane,“ ozval se signalista, „mám dát znamení k útoku?“

„Ne,“ řekl Tamás. Mluvil přiškrceně.

Dál sledoval, jak pěchota dorazila k hradbě. Objevily se žebříky a než žlutohnědozelené uniformy dosáhly vrcholku hradby, nebyl tam vidět jediný adranský voják. Hlídači je všechny pobili.

„Pane.“ Vedle Tamáse se objevil Olem. Vzal si vlastní dalekohled. „Co... co se stalo?“ Tamás v jeho hlase slyšel ozvěnu vlastního ohromení.

„Hlídači,“ zachraptěl Tamás. Chtěl si odplivnout, ale měl příliš sucho v ústech. Brzy se k nim připojili důstojníci sedmé a deváté. Všichni sledovali bitvu společně.

Kezská pěchota se nahrnula přes hradby. Vzápětí byla otevřena brána. Kezská kavalerie vyrazila po silnici k ní.

„Musíme zaútočit, pane,“ vyhrkl major, jehož jméno si Tamás nevybavil.

Když Tamás uslyšel souhlasné mumlání, prudce se otočil k důstojníkům. „To by byla sebevražda,“ prohlásil lámajícím se hlasem. „Budwiel je ztracen.“

„Mohli bychom to zachránit,“ ozval se jiný hlas.

Tamás zaskřípal zuby. Souhlasil s nimi. Jak on s nimi souhlasil! „Možná,“ řekl. „Možná by se nám podařilo zahnat na útěk zadní voj kezské armády. Mohli bychom zničit jejich

zálohy a zapálit tábor. Jenomže pak bychom uvízli na otevřené pláni, kde by nás snadno obklíčili a odřízli od posil.“

„Mlčení. Důstojníci měli kuráž, ale nebyli hloupí. Pochopili, že má pravdu.“

„Co potom uděláme?“

Tamás uslyšel z Budwielu zadunění. Zpod Západního sloupu vyletěl kouř a prach. Tamás vyslal zvěda, aby šel zkontrolovat tunely, ale už věděl, co se stalo. Katakomby. Někdo v nich odpálil výbušniny a odřízl Tamásovi cestu zpátky do Budwielu.

„Zase nás zradili,“ zašeptal a hlasitěji pokračoval: „Budeme se držet hor, abychom je měli za zády.“ Snažil se vzpomenout si, kde je nejbližší průsmyk s horskou stráží vedoucí do Adra. Přesunout deset tisíc mužů jakýmkoliv průsmykem bude noční můra. „Vyrážíme k průsmyku u Alvationu. Řekněte to mužům.“

Generál Cethal z deváté brigády ho chytil za ruku.

„Alvation?“ ujišťoval se. „To je na víc než měsíc rychlého pochodu.“

„Možná dva,“ odtušil Tamás. „A nás budou pronásledovat.“ Zadíval se na Budwiel. Z města stoupal kouř. „Nemáme jinou možnost.“

Obrátil se mu žaludek. Mnoho jeho vojáků mělo ve městě rodiny, byli tam markytáni. A Kezové město vypálí do základů. Stejná technika na vyvolání strachu, jakou používali v Gurle. Muži ho budou nenávidět za to, že táhne pryč, zatímco město hoří, ale byla to jejich jediná naděje na přežití. Přísahal si, že je dostane zpátky do Adra – nebo se společně pomstí.

KAPITOLA

8

Adamat čekal dva krámy od krejčího. Seděl na schodku s novinami v rukou. Dnes se převlékl za mladší osobu, černé vlasy měl zčesané na stranu podle poslední kavářenské módy. Měl na sobě vyžehlené hnědé kalhoty a košili s manžetami, s vyhrnutými rukávy. Přes koleno měl položený kabát ze stejné látky, jako byly kalhoty. Před odchodem z domu použil Dormotovo velrybí mazání, což jeho pleť propůjčilo mladistvý vzhled. Obličej mu zakrýval falešný černý knír a zabarvené brýle.

Pozoroval ruch přes okraj novin, jak se lidé přesouvali mezi krámky a kavárnami. Už dva dny pozoroval Haimeho dílnu. Byly skoro tři hodiny třetího dne a lorda Vetase ani koutkem oka nespátřil.

Ze svého místa viděl Haimeho krám zcela jasně. Nejenže mohl bez potíží sledovat jak vchod, tak východ, ale výkladem viděl i vše, co se odehrávalo uvnitř. Lidé přicházeli a odcházeli. Mezi muži bylo jen velmi málo žen. Kolem půl třetí vstou-

pila do krámu trojice velkých, tvrdě vypadajících mužů. Adamat si byl jistý, že to jsou Vetasovi ranaři, ale když po chvilce vyšli, stále viděl Vetasovo sako viset na figuríně.

Adamat nesoustředěně pročítal články v novinách. Patová situace v Budwielu pokračovala, i když zprávy byly tři, čtyři dny staré, takže se tam mohlo mezitím stát cokoliv.

V novinách psali, že náhlá ztráta příjmů přinutila lady Wincslav rozpustit dvě z osmi brigád Adomových křídel. To pro válečné úsilí nevěstilo nic dobrého. Další čtyři brigády držely pozici severně od Budwielu, zatímco poslední dvě stály na stráží u kouřících pozůstatků Jižního štítu pro případ, že by se kezkská armáda pokusila o přechod té sopečné pustiny.

Adamat se právě pustil do článku o tom, jaký vliv má válka na adranskou ekonomiku, když jeho pozornost upoutal pohyb ve dveřích u Haimeho naproti přes ulici. Vzhlédl právě včas, aby viděl, jak ve dveřích mizí šaty. Vzápětí se ve výkladní skříni objevila jakási žena a začala se bavit s Haimem.

Byla to mladá žena s kaštanovými vlasy. Nemohlo jí být víc než osmnáct, nanejvýš devatenáct, a i když byla mladá, nebylo možné si ji splést s nedospělou dívkou. Nosila se sebejistě, se vzpřímenými zády a zdviženou bradou, a červené večerní šaty byly očividně upravené na její postavu.

Haime se obrátil k Vetasově saku a pak ukázal dolů, kde si Adamat všiml zalátané trhliny. Žena kývla a Haime sako sundal a zabalil pečlivě do papíru.

Žena se chvíli nato vynořila ze dveří s hnědou krabicí v podpaží. Rozhlédla se na obě strany a Adamat odolal touze sehnout se za noviny. *Tvař se normálně*, napomínal se. Její tvář neznal. A ona zcela určitě neznala tu jeho.

Vykročila ulicí na západ. Adamat se zvedl, složil noviny, strčil si je pod ruku a vzal si hůl.

Následoval ji v uctivé vzdálenosti. Klíčem ke sledování bylo

zůstat dost pozadu, aby si ho sledovaná osoba nevšimla, ale dost blízko, aby ji neztratil, pokud by náhle změnila směr. Pomohlo by mu, kdyby věděl, jestli má podezření, že ji někdo sleduje. Myslel si, že ne, ale nemohl být dost opatrný.

Adamat čekal, že si vezme drožku. Byla v těch večerních šatech oblečená jako dáma a její boty na podpatku nebyly určené k dlouhé chůzi. Zůstala však na ulici a zabočila k severozápadu. Šla pomalu, jednou se zastavila u pouličního stánku a koupila ovocný košíček, než pokračovala v cestě.

Zahnula do tiché boční ulice ve Smečkách. Byla to bohatá část města, známá hlavně bankovním okrskem ve svém středu. Po samotné ulici nechodilo moc lidí, což Adamatovi dělalo starosti. Po určité době si ho určitě všimne, a to bylo to poslední, co by chtěl.

Zdržel se ještě o dalších čtyřicet kroků, než zahnul za roh. A právě včas, aby viděl, jak žena mizí ve velkém dvoupatrovém domě.

Dům měl široké průčelí sahající až do ulice. Měl zdi z bílých cihel a okenice modré. Byl poměrně velký. Podobné domy obvykle obývalo několik rodin rostoucí střední třídy. Kdyby tu bydlel kdokoliv jiný než Vetas, považoval by ho Adamat za příliš nápadný a obyčejný.

Takhle si říkal, jestli snad neudělal chybu. Možná to sako Vetasovo vůbec nebylo. Možná oknem Haimeho krejčovství sledoval úplně jiné sako. Možná si ta žena všimla, že ji sleduje, a přišla sem, aby mu vyklouzla.

Adamat v duchu zaklel. Bylo tu příliš mnoho proměnných. Pomalu kráčel po chodníku a dělal dlouhé, ledabylé kroky, jako by obdivoval domy. Přiblížil se k domu a zapamatoval si číslo a jméno ulice. Očima zlehka přeletěl okna. Pokud je to opravdu jeho velitelství, bude tu mít Vetas hlídky.

Nic. Adamat se snažil nenechat se přemoc pocitem zklamá-

ní, ale nic nenaznačovalo, že by dům patřil Vetasovi. Bude muset zkontrolovat záznamy majitelů nemovitostí.

Právě když míjel poslední okno, zahlédl obličej. Byl to asi šestiletý chlapec a pozoroval dění na ulici. Adamatovi zamával.

Adamat mávání opětoval.

Ne. Tohle nemůže být dům lorda Vetase. K čemu by mu byl malý kluk?

Pokud by lord Vetas neměl syna. Což nebylo příliš pravděpodobné. Chlapec se mu v nejmenším nepodobal. Chráněnc? Ne. Vetas byl špeh lorda Claremonta. Ten by si chráněnce nedržel. Snad jiné rukojmí? To bylo pravděpodobnější.

Adamat pokračoval v chůzi. Vezme si nejbližší drožku, vrátí se a bude dům sledovat. Zatím to bylo jeho jediné vodítko.

Nastoupil do drožky, posadil se a zjistil, že někdo nastoupil za ním. Byl to pouliční zametač, obličej i šaty měl špinavé, jak pracoval celý den venku.

„Promiňte,“ začal Adamat, když v zametačově ruce spatřil pistoli.

Cítil, jak mu po zádech stéká kapka ledového potu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Vaši peněženku,“ zavrčel muž.

Adamata zalila úleva. Přepadení. Nic víc. Nebyl to jeden z Vetasových lidí, který si všiml, že prochází kolem domu. Adamat pomalu vyndal peněženku z vesty a podal ji zloději. Příliš mu ale nepomůže. Měl v ní jen padesát kran. Žádné šeky ani nic k identifikaci.

Muž jednou rukou peněženku prohlédl, ale druhou dál mířil na Adamata. Ve chvílce vystoupí z drožky a zmizí v odpoledním davu.

Ovšem tohle byly Smečky. Kdo může mít kuráž přepadnout někoho v rezidenční čtvrti uprostřed odpoledne? Adamat otevřel ústa.

A tehdy si uvědomil, kdo byl ten chlapec v okně.

Byl to syn vévody Eldaminse. Rojalisté vybojovali menší válku s Tamásem ve středu města s cílem dosadit ho po Manhouchově popravě na trůn. Adamat se s ním setkal, když před rokem pracoval pro Eldaminsovy.

Zloděj se na něj zadíval. „To nestačí,“ prohlásil.

„Cože?“

Zloděj si přehodil pistoli v ruce, a poslední, co Adamat viděl, byla pažba mířící mu do obličeje.

Když se Taniel probudil, seděla vedle jeho houpací sítě Fell.

Byli zpátky v Kinově malovém doupěti. Ve vzduchu se kroutil dým, ale nebyl z maly. Podle pachu to byl třešňový tabák. Koutkem oka Fell viděl, v koutku úst jí visela krátká dýmka.

Žena kouřící dýmku. To nevidal často. Většina žen, které znal, dávala přednost fatrástanským cigaretám.

Odborová podtajemnice byla pohledná. Pro něj poněkud příliš vážná. S vlasy staženými dozadu a hubeným obličejem mu připomínala jednu guvernanku, kterou kdysi měl. Chvilí ji pozoroval přivřenýma očima a říkal si, nač asi myslí. Nevšimla si, že je vzhůru. Hleděla na druhý konec místnosti. Taniel se pohnul, aby viděl, na co se dívá.

Na Ka-poel. No ovšem. Seděla u schodů a v prstech tvarovala voskovou figurku. Brašnu měla položenou v klíně. Každou chvíli vzhlédla k podtajemnici. Vyráběla panenku. Pro Fell.

Taniela by zajímalo, jestli jí podtajemnice připadá jako dost velká hrozba, aby si vysloužila panenku, nebo jestli prostě uhněte panenku pro každého, s kým se setká. Pokud by byla pravda to druhé, brzy jí dojde místo v brašně.

Poslední čtyři dny vnímal rozmazaně. Zapátral v paměti, ale našel tam pouze malový kouř a strop Kinova malového doupěte. Předtím...

Ricard Tumblar chtěl, aby se s ním Taniel ucházel o místo prvního ministra.

To znamenalo politiku.

Taniel politiku nesnášel. Z první ruky viděl, jak fatrástanská obchodnická elita začíná bojovat o moc, když se jejich válka o nezávislost přiblížila k úspěšnému konci. Všechno to bodání do zad, všechny ty záludnosti. Ricard tvrdil, že tady k ničemu takovému nedojde. Tvrdil, že tady budou volby, otevřené a spravedlivé vůči veřejnosti, že vládu si zvolí lid.

Ricardovi, jako většině politiků, se nedalo věřit.

To ale nebyl dostatečný důvod pro čtyřdenní holdování male. Proč se vracel do téhle díry a –

Aha, ano. Ricard se zmínil, že polnímu maršálovi Tamásovi pošle zprávu, že je Taniel vzhůru a daří se mu dobře. Přese všechno, co Taniel říkal, zřejmě nedokázal pochopit, že Tamás bude vyžadovat Tanielovu bezodkladnou přítomnost v přední linii.

To bylo dobré. Taniel se tomu snažil uvěřit. Byl užitečný. Mohl se vrátit na frontu a pomoci bránit svou vlast.

Zabíjením. Jediná věc, ve které byl Taniel dobrý. Do Jámy, vždyť dokonce zabil boha. Ne že by tomu někdo věřil.

Natáhl se pro malovou dýmku a obrovskou kouli lepkavé substance, kterou mu Kin zanechal.

Mala byla pryč.

„Jste vzhůru?“ zeptala se Fell a přestala sledovat Ka-poel.

Taniel se zvedl. Prohledal si kapsy kabátu – stále měl kabát, to bylo dobré – pak kalhot a okraj sítě.

„Co hledáte?“ chtěla vědět Fell. Podle toho, jak se tvářila, věděla, a to přesně, co Taniel hledá.

„Kde je moje mala?“

„Podle toho, co říkal Kin, jste ji všechnu vykouřil. Došla vám někdy během včerejší noci.“ Hodila si něco do úst a kroupla.